ΝΙΚΟΛΙΝΑ ΛΕΚΚΑ

Η Κρυσταλλένια και ο Ηλιότοκος

LB Editions

ΝΙΚΟΛΙΝΑ ΛΕΚΚΑ

Η ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΤΟΚΟΣ

Συγγραφέας: Νικολίνα Λέκκα

© Anima Εκδοτική

Σχεδιασμός Εξωφύλλου: ab.book@art
Εικονογράφηση : Κέλη Παλυβού
Σελιδοποίηση: ab.book@art
Επιμέλεια και διόρθωση κειμένων: Φιλολογική Ομάδα
Επιμέλεια ηλεκτρονικής έκδοσης: Μάρκος Ασλανίδης

ηλεκτρονική έκδοση
Αύγουστος 2020
ISBN : 978-618-5503-34-5

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περι-ληπτική ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιουδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδο-ποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου σύμφωνα με το άρθρο 51 του Ν. 2121/1993. Απαγορεύεται ακόμα η διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, αναμετάδοση και παρουσίαση σε κοινό και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
Αθήνα
τηλ: 6985961570
www.animapublications.gr
info@animapublications.gr

Ήταν μια φορά και ένα καιρό μια μακρινή χώρα στον παγωμένο βορρά. Τα πάντα ήταν καλυμμένα με πάγο, δεν ευδοκιμούσε τίποτα, καμία ζωή, ούτε ζώα, ούτε φυτά. Το χρώμα του ουρανού σε ένα ακαθόριστο γκρίζο, η μέρα δεν εναλλασσόταν με τη νύχτα και ο ήλιος δεν εμφανιζόταν ποτέ. Αυτή ήταν η χώρα των κρυστάλλων, εκεί ζούσαν όλοι οι κρύσταλλοι, μερικοί ήταν τόσο παλιοί από την εποχή των παγετώνων ακόμα.

Η μικρή κρυσταλλένια δεν κουβαλούσε πολύ καιρό πάνω της και κυρίως πολύ πάγο. Μόνο δυο χιλιάδες χρόνια. Η ζωή της ήταν βαρετή και αφόρητα ίδια κάθε μέρα. Παιχνίδια με τους συνομήλικούς της, συζητήσεις για τα ίδια θέματα. Ιστορίες από τους μεγαλύτερους για το πώς οι εποχές είχαν αλλάξει και οι συνθήκες δεν ήταν ευνοϊκές όπως εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια πριν. Όταν το κρύο ήταν ευνοϊκό και πολύ πολύ δυνατό έβγαιναν έξω από τις σπηλιές τους και κυλιόντουσαν στο χιόνι, έκαναν τσουλήθρες σε παγωμένους λόφους

και στροβιλίζονταν στη δίνη του ανέμου. Πολλές φορές σκεφτόταν τι να υπήρχε άραγε πέρα από τη χώρα τους, πέρα από τον ορίζοντα. Αλλά ποτέ δεν έπαιρνε καμία σοβαρή απάντηση, παρά μόνο επιπλήξεις.

Τις τελευταίες μέρες είχε διαπιστώσει κινητικότητα και αναστάτωση στους γεροντότερους, αλλά και πάλι καμία εξήγηση, καμία απάντηση. Ώσπου μια μέρα ή διαταγή ήταν αυστηρή και απαράβατη, κανείς δεν θα έβγαινε έξω για λίγο καιρό. Όμως και πάλι κανείς δεν ανέφερε το λόγο, ή την αιτία του τόσο μεγάλου κινδύνου που πλησίαζε. Τα πράγματα έγιναν ακόμα χειρότερα για την Κρυσταλλένια, κλεισμένη μέσα στους παγωμένους όγκους που ορθώνονταν ολόγυρά της.

Ένα βράδυ δεν άντεξε και καθώς όλοι ήταν ή κοιμισμένοι ή πολύ απασχολημένοι, ξεγλίστρησε παραβαίνοντας κάθε απαγόρευση. Όλα έμοιαζαν ήσυχα, ακίνητα, ο ουρανός μόνο ήταν λίγο πιο φωτεινός από ότι ήταν συνήθως. Κοίταξε ολόγυρα. Τίποτα διαφορετικό ή ανησυχητικό ή κάτι έστω που να μοιάζει με απειλή. Απογοητευμένη κάθισε στο χιόνι, έπιασε με τα παγωμένα δαχτυλάκια της τα μάγουλα της και ξεφύσησε δυνατά. «Τόση φασαρία για το τίποτε», μονολόγησε.

Όπως ήταν προβληματισμένη για το τι άραγε μπορεί να συνέβαινε και ποιο ήταν το μυστήριο που παρέμενε άλυτο, ένιωσε κάτι πρωτόγνωρο και αιφνιδιάστηκε. Σηκώθηκε απότομα, γύρισε με θάρρος, αλλά δεν είδε τίποτα, ή μάλλον κάτι είδε. Κάτι που πρόλαβε και κρύφτηκε πίσω από ένα σύννεφο. Άρχισε να θυμώνει και να κάνει μορφασμούς, πίστευε ότι κάποιος έπαιζε

μαζί της. Φουρκισμένη όπως ήταν άκουσε μια φωνή:

«Γεια σου…»

«Ποιος είσαι;»

«Εσύ ποια είσαι;»

«Αν δεν φανερωθείς δεν σου λέω», είπε με πείσμα.

Ακούστηκε ένα δυνατό γέλιο που τη ξάφνιασε, δεν είχε ξανακούσει να γελάνε, τι να ήταν άραγε αυτό. Από το σύννεφο φάνηκε λίγο φως που σχεδόν την τύφλωσε, για λίγο μόνο μέχρι να το συνηθίσει.

«Έχεις πλάκα το ξέρεις; Έτσι πάντα θυμωμένη είσαι;», την πείραξε.

Τώρα στ' αλήθεια είχε εκνευριστεί. Το 'σκασε κρυφά περιμένοντας να ανακαλύψει τον τρομερό κίνδυνο που πλησίαζε και αντί για αυτό, ακούει κάποιον που της μιλάει. Κάποιον που δεν τον βλέπει αλλά βγάζει έναν περίεργο ήχο. Το μυαλό της δούλευε τόσο γρήγορα προκειμένου να αποφασίσει τι έπρεπε να κάνει.

«Εεεε εσύ μικρή, θα μου μιλήσεις ή θα κάθεσαι με την πλάτη γυρισμένη;». Καμία απάντηση, η Κρυσταλλένια φούσκωνε και ξεφούσκωνε αλλά δεν απαντούσε.

«Καλά λοιπόν θα σου πω εγώ ποιος είμαι, τόσο πεισματάρα που είσαι… Είμαι ο Ηλιότοκος, ένας από τους μικρότερους γιους του Ήλιου. Κάθε χρόνο κάνουμε ένα μεγάλο ταξίδι γύρω από τη γη, όταν ολοκληρωθεί ξαναρχίζουμε».

Δεν κατάλαβε τίποτα από όλα αυτά που άκουγε, τι ήταν ο ήλιος που είχε και γιους, τι ήταν το ταξίδι και τι η γη.

«Αυτά που μου λες ακούγονται περίεργα δεν τα έχω ξανακούσει. Δηλαδή τι είσαι ακριβώς και γιατί ήρθες

εδώ στη χώρα μου;»

«Ο Ήλιος φαντάσου είναι μια τεράστια μπάλα που έχει πολύ δύναμη, ενέργεια και φως ικανά να δίνουν ζωή στη γη. Είναι ένα ουράνιο σώμα που εξαιτίας του υπάρχει ζωή σε ένα άλλο ουράνιο σώμα τη γη. Πάνω στη γη βρίσκεται η δική σου χώρα και άρα εσύ. Εμείς είμαστε αχτίδες και επειδή είμαστε πιο αδύναμες. Μεταφέρουμε όλη αυτή τη θερμότητα στους άλλους πλανήτες, γιατί αν κάτι πλησιάσει πολύ τον πατέρα μας θα καταστραφεί. Στον τόπο σου επειδή είναι πολύ βόρια ερχόμαστε πολύ σπάνια και για πολύ λίγο. Επίσης επειδή μπορεί η ζέστη που εκπέμπουμε να καταστρέψει τους πάγους έχουμε αναλάβει οι πιο μικρές και πλάγιες ηλιαχτίδες» .

«Δύσκολα μου φαίνονται όλα αυτά , αλλά μου αρέσουν κιόλας. Μάλλον για αυτό κρυφτήκαν όλοι οι κρύσταλλοι βαθιά στις σπηλιές».

«Και εσύ για να έχουμε καλό ερώτημα τι κάνεις έξω μόνη σου, δεν φοβάσαι;»

«Όχι και να φοβάμαι. Βαριέμαι όλο τα ίδια και τα ίδια, θέλω να μάθω τι πραγματικά υπάρχει πέρα από τις γραμμές…»

«Τι εννοείς όταν λες γραμμές;»

«Γραμμές είναι τα σημεία πέρα από τα οποία δεν μας επιτρέπεται ποτέ να πάμε, γιατί όσοι το επιχείρησαν δεν ξαναγύρισαν. Έτσι δεν μάθαμε τι είδαν… Μάλλον είναι πολύ επικίνδυνα, αλλά και για αυτό δεν είμαστε απόλυτα βέβαιοι».

«Μικρή μου αυτές τις γραμμές τις ονομάζουν σύνορα οι άνθρωποι».

«Τι είναι οι άνθρωποι και γιατί με λες μικρή; Εσύ

δηλαδή πόσο μεγάλος είσαι;»

«Πίστεψε με είμαι πολύ μεγάλος, μεγαλύτερος άπειρες φορές από σένα! Έτσι θυμώνεις πάντα;», της είπε και ξαναγέλασε δυνατά.

Κατάφερε με απόλυτη επιτυχία να την εκνευρίσει πρώτον, γιατί την θεωρούσε μικρή και δεύτερον γιατί της έκανε συνέχεια τον έξυπνο. Όλο της έλεγε πράγματα που δεν καταλάβαινε.

«Αν είσαι ειλικρινής φανερώσου για να μου αποδείξεις ότι είσαι μεγαλύτερος από μένα και επίσης πες μου γιατί μιλάς διαρκώς ακαταλαβίστικα. Μήπως για να με μπερδέψεις;»

Τον είχε προκαλέσει, αλλά η εντολή από τον πατέρα του ήλιο ήταν ρητή και απόλυτη: «Στη χώρα των κρυστάλλων δεν φανερωνόμαστε ποτέ γιατί το κακό που θα προξενήσουμε θα είναι πολύ μεγάλο». Ήταν τόσο ρητή η απαγόρευσή του που όποιος παρέβαινε την εντολή του θα αντιμετώπιζε μεγάλη τιμωρία. Ο Ηλιότοκος δεν είχε καμία διάθεση να αντιμετωπίσει το μένος του. Και αν δεν ήταν αυτή η μικρή χαριτωμένη να του τραβήξει το ενδιαφέρον δεν θα τολμούσε να ξεμυτίσει μέσα από το σύννεφο.

«Δεν μου επιτρέπεται να φανερωθώ, υπάρχουν γραμμές και για μένα που δεν μπορώ να υπερβώ».

Χτύπησε με δύναμη το πόδι της πάνω στο πάγο, δεν της άρεσε η απάντησή του.

«Δεν μιλάω με κάποιον που δεν μπορώ να δω. Για αυτό φεύγω. Τελικά δεν παραμόνευε κανένας φοβερός κίνδυνος εδώ έξω. Άδικα έχασα τον ύπνο μου και την ησυχία μου».

«Αν θες μπορείς να ξαναέρθεις αύριο και εγώ θα σου μάθω πολλά πράγματα, για τους ανθρώπους, τα ζώα, τα φυτά, τη θάλασσα, τα ποτάμια, τις πόλεις, τα χωριά».

Προχωρούσε προς τη σπηλιά της χωρίς να του δίνει σημασία. Η καρδιά της όμως χτυπούσε δυνατά από την αγωνία, γιατί ήθελε πάρα πολύ να μάθει για όλα αυτά που της ακούγονταν πρωτόγνωρα. Ο εγωισμός της όμως δεν την άφηνε να το παραδεχθεί.

«Θα σε περιμένω, αύριο την ίδια ώρα», επέμεινε χωρίς να πάρει καμία απάντηση. «Πες μου τουλάχιστον πως σε λένε;»

«Κρυσταλλένια». απάντησε με δυνατή φωνή και το έβαλε στα πόδια τρέχοντας, χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει.

Γλίστρησε ανάμεσα στους δικούς της χωρίς κανείς να την καταλάβει. Δεν είχαν αντιληφθεί την απουσία της.

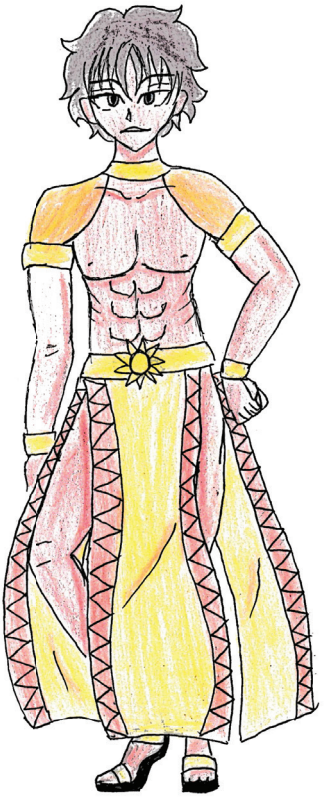

Την άλλη μέρα την ίδια ώρα και με τον ίδιο τρόπο, εξαφανίστηκε. Έφτασε εκεί που είχε δει εκείνη τη λάμψη και είχε ακούσει τον Ηλιότοκο να της μιλάει και να της γελάει. Απόλυτη ησυχία, περίμενε λίγο, έκανε μερικές βόλτες, κοιτούσε αριστερά, κοιτούσε δεξιά, πάνω, κάτω, τίποτα. Έβαλε τα χέρια της και τα έδεσε πίσω στη μέση της περπάτησε για λίγο, σιωπή και πάλι. Μάλλον την είχε κοροϊδέψει, δεν απόμεινε να κάνει τίποτε άλλο παρά να φύγει. Πάντα όμως με το κεφάλι ψηλά και έχοντας τον τελευταίο λόγο:

«Να ξέρεις ότι δεν κράτησες την υπόσχεσή σου και δεν είσαι εντάξει», φώναξε δυνατά κοιτώντας προς τον ουρανό με την ελπίδα να την ακούσει.

Ο Ηλιότοκος όλη αυτή την ώρα την παρακολουθούσε κρυμμένος πίσω από το σύννεφο. Δεν φανερωνόταν επίτηδες, γιατί του άρεσε να τη βλέπει έτσι θυμωμένη να πηγαινοέρχεται. Τώρα όμως έφτασε η στιγμή που θα έκανε αισθητή την παρουσία του.

«Πολύ βιαστική είσαι εσύ μικρή, δεν έχεις υπομονή καθόλου; Είχα κάποιες υποχρεώσεις και άργησα. Έκανες τόσο κόπο να έρθεις μέχρι εδώ και θα φύγεις; Άλλωστε έχουμε τόσα να πούμε! Αλήθεια τι σε έκανε να αλλάξεις γνώμη;»

«Επιτέλους μας έκανε την τιμή να μιλήσεις. Επίσης για να το ξεκαθαρίζουμε δεν με λένε μικρή, με λένε Κρυσταλλένια και ήρθα για να μάθω. Για να είμαι ειλικρινής δεν είχα καμία διάθεση να σε δω, πιο σωστά να σε ακούσω».

Ο Ηλιότοκος έβαλε για άλλη μια φορά τα γέλια. Η

μικρή αυτή με το πείσμα της του έφτιαχνε τόσο πολύ τη διάθεση.

«Λοιπόν ας σοβαρευτούμε, πες μου τι θες να μάθεις;», τη ρώτησε με ύφος περισπούδαστο.

«Για παράδειγμα τι είναι αυτός ο ήχος που βγάζεις;»

«Αυτό είναι γέλιο, δεν το ξέρεις; Δεν γελάτε ποτέ εσείς;»

«Όχι», του απάντησε.

«Το γέλιο είναι η έκφραση του συναισθήματος της χαράς. Όταν κάτι μας αρέσει, μας κάνει ευτυχισμένους γελάμε, επίσης όταν κάτι είναι αστείο. Κάθε συναίσθημα έχει τη δική του έκφραση, η λύπη έχει το κλάμα, μπορεί βέβαια να κλαίμε και από χαρά. Η αγάπη έχει την αγκαλιά ,το χάδι. Υπάρχει η οργή, ο θυμός που δεν είναι καλά συναισθήματα και όταν εκφράζονται γίνεται με άσχημο τρόπο. Έτσι στη γη γίνονται πόλεμοι, σκοτωμοί και πολλά δυσάρεστα πράγματα από τους ανθρώπους. Καλά μέχρι εδώ;»

«Καλά… Εμείς δεν έχουμε πολλά συναισθήματα, ούτε καλά, ούτε άσχημα. Δεν κάνουμε κακό ο ένας στον άλλον, σεβόμαστε, αλλά από την άλλη δεν γελάμε και οι αγκαλιές και τα χάδια επιτρέπονται μόνο όταν πρωτογεννιόνται οι κρύσταλλοι. Μετά όταν θέλουμε να δείξουμε ότι συμπαθούμε κάποιον μόνο τρίβουμε τις παγωμένες μύτες μας. Ούτε αστεία λέμε, όλοι είναι τόσο σοβαροί και τόσο υπάκουοι», είπε απογοητευμένη.

«Εσύ όμως δεν είσαι έτσι…Είσαι διαφορετική Κρυσταλλένια από τους υπόλοιπους κρυστάλλους».

«Και είναι καλό αυτό;»

«Αυτό δεν μπορώ να στο απαντήσω εγώ. Όμως πρέπει

να προσέχεις γιατί κάνεις πράγματα ριψοκίνδυνα. Για παράδειγμα το ότι είσαι μόνη σου έξω, χωρίς να ξέρεις τι πρόκειται να αντιμετωπίσεις. Έτυχε να συναντήσεις εμένα που δεν θα σε βλάψω, θα μπορούσαν όμως να σου συμβούν τα χειρότερα. Δεν πρέπει να φέρεσαι επιπόλαια και απερίσκεπτα».

Παρά το γεγονός ότι το ύφος του καθώς της μιλούσε ήταν γλυκό, καταλάβαινε και την αυστηρότητα. Όμως αναγνώρισε ότι είχε δίκιο και έσκυψε το κεφάλι χωρίς να πει κουβέντα, ομολογουμένως για πρώτη φορά.

«Το να είναι κάποιος ξεχωριστός δεν σημαίνει απερίσκεπτος. Νομίζω ότι το κατάλαβες, οπότε μπορούμε να συνεχίσουμε τη συζήτησή μας. Έχω σκεφθεί να σου πω για τα ταξίδια που κάνω. Πέρα από «τις γραμμές» που μου ανέφερες χθες υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος, που ούτε που μπορείς να φανταστείς. Πολύ διαφορετικός από εδώ. Υπάρχουν οι άνθρωποι. Οι άνθρωποι είναι πλάσματα με λογική, σκέψη και φαντασία που έχουν εξαπλωθεί σε όλη τη γη. Έχουν δημιουργήσει δικά τους τεχνάσματα και κατασκευές, κάποια είναι καταπληκτικά, σωστά έργα τέχνης. Όμως είναι και επιθετικοί, δεν σέβονται το περιβάλλον που ζουν, είναι άπληστοι, μολύνουν και καταστρέφουν. Δεν έχουν καταλάβει ότι όλοι εμείς ο ήλιος, η γη, οι πάγοι, εσείς οι κρύσταλλοι, οι άλλοι πλανήτες υπάρχουμε πολλοί πριν από αυτούς και θα συνεχίσουμε να υπάρχουμε.

«Αυτοί ζουν λίγο δηλαδή;»

«Σε σχέση με μας ελάχιστα. Ένα αστέρι,όπως ο πατέρας μου ο ήλιος, μπορεί να ζήσει δισεκατομμύρια χρόνια μέχρι να σβήσει και μαζί του όλοι οι πλανήτες

που γυρνούν γύρω του. Εσείς οι κρύσταλλοι μπορεί να ζήσετε από χιλιάδες έως εκατομμύρια χρόνια, ανάλογα με τις συνθήκες. Έεε αυτοί ζουν μόνο ογδόντα, ενενήντα χρόνια και λίγο παρακάτω».

«Ναι αλλά για σκέψου, ζουν σχεδόν ελάχιστα και κάνουν τόσα πράγματα, ενώ εμείς τόσο πολύ και κάνουμε όλα τα ίδια. Πιστεύω ότι η ζωή τους έχει περισσότερο ενδιαφέρον», σχολίασε η Κρυσταλλένια. Ήδη η σκέψη της είχε φτάσει πέρα από τις γραμμές και προσπαθούσε να φανταστεί τους ανθρώπους.

«Ίσως να έχεις δίκιο», της απάντησε. «Δεν το είχα σκεφθεί έτσι. Το ταξίδι από τον πατέρα μου μέχρι εδώ είναι μεγάλο. Συναντώ άλλους πλανήτες , αστρική ύλη, χαμένα σωματίδια που αιωρούνται στο διάστημα. Όμως αγαπώ τη γη, έχω αναλάβει να τη φωτίζω, να τη ζεσταίνω, να εξασφαλίζω την ύπαρξη της. Όταν πέρασα για πρώτη φορά τον ουρανό και αντίκρισα τόση ομορφιά, χρώματα, ποικιλία, ήταν τόση η έκπληξή μου και ο ενθουσιασμός μου, που αποφάσισα να είναι αυτός ο προορισμός μου για πάντα».

«Δηλαδή εσύ έχεις ταξιδέψει πάνω από τον ουρανό και έχεις δει και τα αστέρια! Αχ τι ωραία!», είπε όλο ενθουσιασμό η Κρυσταλλένια και χτύπησε όλο χαρά τα παγωμένα της χεράκια .

«Λυπάμαι που θα σε απογοητεύσω, αλλά τα αστέρια είναι μακρινά αδέρφια του πατέρα μου του Ήλιου. Άλλοι ήλιοι, που φωτίζουν τη νύχτα τον ουρανό και βρίσκονται πολύ πολύ μακριά μας».

«Ααα τι κρίμα.»., είπε με απογοήτευση.

«Μην απογοητεύεσαι έχουμε τόσα πολλά να πούμε

ακόμα», της απάντησε λίγο πειραγμένος που έχασε τον ενθουσιασμό της.

«Πέρασε η ώρα και πρέπει να φύγω για να μην με καταλάβουν. Πώς ξεχνιέμαι έτσι;», είπε και έφυγε τρέχοντας.

« Αύριο θα έρθεις;», τη ρώτησε όλο αγωνία.

«Εννοείται, κάθε μέρα», του είπε και έσκασε ένα χαμόγελο για πρώτη φορά στη ζωή της.

Χάρηκε τόσο πολύ με την απάντησή της και άλλο τόσο ζεστάθηκε η καρδιά της μικρής Κρυσταλλένιας με την ευφορία που της δημιούργησε το χαμόγελο. Από εκείνη τη μέρα και μετά , την ίδια ώρα έβρισκε τρόπο, ξεγλιστρούσε και πήγαινε να τον συναντήσει. Τα λόγια του την μάγευαν, την συνέπαιρναν, την σάστιζαν και την έκαναν να ονειρεύεται. Ο ορίζοντας στο βάθος της παγωμένης χώρας των Κρυστάλλων με το γκρίζο χρώμα στον ουρανό και το λευκό του πάγου ζωντάνευε. Μετατρεπόταν σε έναν τεράστιο καμβά που με τα λόγια ο Ηλιότοκος τον γέμιζε παραστάσεις από μέρη μακρινά, χώρες εξωτικές, άλλες ζεστές και άλλες παγωμένες.

Της μιλούσε για το νερό από το οποίο προερχόταν και ότι στην υπόλοιπη γη κυκλοφορούσε ελεύθερο στους ωκεανούς, τις θάλασσες, τα ποτάμια. Ανάβλυζε από τα βουνά, ξεχυνόταν από ορμητικούς χείμαρρους, κατρακυλούσε από ψηλούς καταρράκτες. Της εξηγούσε ότι η πολύ ζέστη και η υψηλή θερμοκρασία φυλάκιζαν το νερό στα σύννεφα, το μετέφεραν μακριά σε άνυδρα μέρη με τη βοήθεια του ανέμου. Όταν η θερμοκρασία έπεφτε, το νερό απελευθερωνόταν και πάλι με τη μορφή της βροχής. Έτσι ανακούφιζε τη διψασμένη γη, τα ζώα

και τα φυτά που τόσο το χρειάζονταν.

«Είναι λοιπόν και το νερό σαν τον ήλιο, τόσο πολύτιμα», παρατήρησε όλο ενθουσιασμό και χοροπηδώντας από τη χαρά της που έβρισκε τελικά κάτι ουσιαστικά ενδιαφέρον στην ύπαρξη της.

Ο Ηλιότοκος τότε γελούσε δυνατά με τα καμώματά της, ώσπου την έμαθε να γελά και αυτή. Η μικρή Κρυσταλλένια στριφογύρισε στο χιόνι, έκανε πιρουέτες στον αέρα, κατρακυλούσε σε παγωμένους λόφους και αυτός την ακολουθούσε. Πάντα πίσω από τα σύννεφα, δεν εμφανιζόταν ποτέ. Του το ζητούσε επίμονα και αυτός απέφευγε να της πει ότι θα μπορούσε να τη βλάψει άθελα του, από το φόβο του μήπως τη χάσει.

Μια μέρα προσπαθούσε να της εξηγήσει τι είναι τα χρώματα αλλά αυτή δεν καταλάβαινε γιατί γύρω της έβλεπε μόνο λευκό.

«Υπάρχουν πολλά το λευκό και το μαύρο. Τα τρία βασικά είναι το μπλε το κόκκινο και το κίτρινο. Από το συνδυασμό τους φτιάχνονταν όλα τα υπόλοιπα. Επίσης κάθε χρώμα συμβόλιζε κάτι διαφορετικό. Το λευκό την αγνότητα, το μπλε το νερό, το κίτρινο τη ζέστη, το πράσινο τη φύση, το κόκκινο τον έρωτα».

«Τι είναι ο έρωτας;», τον ρώτησε.

«Αυτό είναι δύσκολο να στο εξηγήσω» της είπε, «αλλά θα προσπαθήσω. Μερικές φορές τυχαίνει δυο πλάσματα, δυο δημιουργήματα, να αισθάνονται αγάπη το ένα για το άλλο. Επίσης τους αρέσει να περνούν ώρα μαζί, είναι χαρούμενα και ευτυχισμένα.

«Αυτό συμβαίνει με όλους αυτούς που μας αγαπάνε, την οικογένεια μας, τους φίλους μας. Όλοι νιώθουμε

έρωτα;», απόρησε η Κρυσταλλένια.

«Εεε όχι, δεν είναι ακριβώς έτσι. Πρώτα απ' όλα ερωτευμένοι δεν μπορούμε να είμαστε με πολλούς, αλλά με έναν. Έρωτας σημαίνει επίσης να έχουμε αγωνία μέχρι να συναντήσουμε αυτόν τον κάποιον, να θέλουμε να περάσουμε περισσότερο χρόνο μαζί του, να τον σκεφτόμαστε συνέχεια. Επίσης δεν είμαστε συγγενείς, δεν προερχόμαστε από την ίδια οικογένεια, αλλά θέλουμε να δημιουργήσουμε μαζί του οικογένεια».

«Κατάλαβα… Τώρα το εξήγησες πιο σωστά. Ξέρεις κάτι είμαι; Είμαι και εγώ ερωτευμένη και μάλιστα με 'σένα».

Όταν το άκουσε αυτό να βγαίνει από τα χείλη της με τόση άνεση, τα έχασε τόσο πολύ που παραλίγο να πέσει πίσω από το σύννεφο και εμφανιστεί μπροστά της. Ήταν τόση η ταραχή του που αν είχε καρδιά, θα χτύπαγε τόσο δυνατά έτοιμη να σπάσει και αν είχε αίμα θα είχε ανέβει όλο στο κεφάλι του. Μετά τη σιωπή του και την αμηχανία που δημιουργήθηκε η Κρυσταλλένια του είπε:

«Γιατί δεν μιλάς, είπα κάτι και θύμωσες. Εγώ για καλό το είπα. Νόμιζα ότι ο έρωτας είναι κάτι ωραίο. Όταν γυρνάω στους δικούς μου σε σκέφτομαι, αυτά που μου έχεις πει, περιμένω πως και πώς να σε ξαναδώ. Μου έχεις αλλάξει τη ζωή, είμαι χαρούμενη που σε γνώρισα και με κάνεις ευτυχισμένη. Έμαθα για πράγματα που ούτε φανταζόμουν ότι υπάρχουν. Υπάρχει βέβαια ένα πρόβλημα, δεν είσαι κρύσταλλος και εγώ δεν είμαι ηλιαχτίδα, άρα δεν μπορούμε να κάνουμε οικογένεια».

Ο Ηλιότοκος συνέχισε να μη μιλάει.

«Αν σε πείραξε τόσο πολύ αυτό που είπα, σου ζητάω

συγνώμη», απολογήθηκε.

Η αλήθεια είναι ότι δεν τον είχε προσβάλει αλλά ντρεπόταν να της πει ότι αισθανόταν και αυτός το ίδιο. Η αφοπλιστική αφέλεια και η αθωότητα της τον είχαν ταράξει. Μια ηλιαχτίδα σπουδαία που είχε πατέρα τον ισχυρότερο αστέρι του πλανητικού συστήματος, δεν επιτρεπόταν να έχει συναισθήματα και να τα εκφράζει. Πόσο περισσότερο να ερωτευθεί έναν μικρό κρύσταλλο και να γίνει ευάλωτος.

«Όχι δεν με πείραξε καθόλου αυτό που είπες. Αντιθέτως σε ευχαριστώ και είναι πολύ τιμητικό αυτό που μου λες, αλλά πρέπει να σου πω κάτι που ίσως σε στεναχωρήσει. Έχει έρθει η στιγμή που πρέπει να φύγουμε. Η κίνηση δεν σταματά ποτέ στο διάστημα, η γη κινείται και το σημείο που βρίσκεται η χώρα σου απομακρύνεται από τον ήλιο. Έτσι και εμείς θα φύγουμε, θα πάμε να ζεστάνουμε άλλες χώρες».

«Αυτό πόσο σύντομα θα γίνει;», ρώτησε η Κρυσταλλένια προσπαθώντας όπως μπορούσε να κρύψει την ταραχή της.

«Μπορεί να είναι από μέρα σε μέρα, το σίγουρο είναι ότι δεν θα μείνουμε για πολύ ακόμα».

Η Κρυσταλλένια δεν μιλούσε, δεν κουνιόταν. ήταν ανέκφραστη. Η ήδη παγωμένη καρδιά της είχε παγώσει ακόμα περισσότερο. Ήθελε να του φωνάξει και να του πει ότι αυτό δεν ήταν καθόλου δίκαιο που της συνέβαινε. Ήταν η πρώτη φορά που είχε κάποιον φίλο δικό της , που την μάθαινε όλα αυτά τα ενδιαφέροντα πράγματα. Και τώρα τι; Θα ξαναγύριζε στα ίδια και στα ίδια, με τους αιώνια βαρετούς κρυστάλλους!

«Μα γιατί δεν μιλάς; Καταλαβαίνω ότι δεν είναι

ευχάριστο αυτό που σου λέω αλλά δεν μπορεί να αλλάξει αυτό».

«Τίποτα δεν καταλαβαίνεις εσύ. Ξέρεις πως είναι να είσαι συνέχεια στο ίδιο μέρος, με τους ίδιους γύρω σου κρυστάλλους, σε μια χώρα χωρίς χρώματα, χωρίς συναισθήματα, χωρίς γέλιο; Έσένα θα σου άρεσε;»

Μίλησε με τόση ένταση και μετά ξέσπασε σε κλάματα. Έκλαιγε γοερά, δυνατά με λυγμούς. Ξάπλωσε στο χιόνι και έκρυψε το πρόσωπό της. Ο Ηλιότοκος πονούσε και στεναχωριόταν που την έβλεπε να υποφέρει έτσι. Την είχε αγαπήσει αυτή τη μικρή πεισματάρα και ξεροκέφαλη ύπαρξη. Όσο αυτή έκλαιγε τόσο η θλίψη του μεγάλωνε, ώσπου έκανε το μοιραίο λάθος. Θέλοντας να της συμπαρασταθεί, να την παρηγορήσει, φάνηκε για πρώτη φορά μέσα από το σύννεφο. Την πλησίασε, την διαπέρασε, επιχείρησε να την χαϊδέψει. Η ζέστη που ένιωσε ήταν πρωτόγνωρη, όμως την παρέλυσε.

Το κακό δεν άργησε να έρθει. Ήταν τόση η δύναμη της ακτινοβολίας του, που η Κρυσταλλένια δεν άντεξε παρά ελάχιστα λεπτά και άρχισε να λιώνει. Μετά έχασε τις αισθήσεις της και λιποθύμησε, ο Ηλιότοκος φοβισμένος και καταλαβαίνοντας το λάθος του, αποτραβήχτηκε πάλι πίσω από το σύννεφο. Απελπισμένος όπως την έβλεπε να μην κουνιέται έβγαλε μια κραυγή:

«Κρυσταλλένιαααααα», που σείστηκε ο τόπος και κομμάτια πάγου κατρακύλησαν, ενώ μια χιονοστιβάδα κατέβηκε ορμητική.

Όλοι οι κρύσταλλοι που ήταν κρυμμένοι στα βάθη, μόλις άκουσαν τη φωνή, διαπίστωσαν ότι η

μικρή απουσίαζε και ξεχύθηκαν έξω να την βρουν. Ο πατέρας του ο ήλιος, κατάλαβε ότι κάποιο παράπτωμα έκανε ο γιός του και του έβαλε αμέσως τις φωνές. Όταν έμαθε τι είχε συμβεί, τον επέπληξε πολύ αυστηρά:

«Ηλιότοκε, δεν περίμενα ποτέ από σένα τέτοια ανυπακοή. Στο εξήγησα πολλές φορές ότι όπως μπορούμε να ευεργετήσουμε, άλλα τόσο μπορούμε να καταστρέψουμε. Δεν είχες καμία δουλειά να παραβείς τις εντολές μου και να πλησιάσεις τόσο πολύ τη χώρα των κρυστάλλων. Τόσα χρόνια τους σεβόμαστε και για αυτό υπάρχουν, αλλιώς θα είχαν λιώσει. Και τώρα αυτή η μικρή καημένη, μπορεί να μη συνέλθει ποτέ. Η τιμωρία σου θα είναι πολύ αυστηρή. Ποτέ δεν θα ξαναπλησιάσεις το βορρά, σε καταδικάζω σε αιώνια παραμονή στο μεσαίο τμήμα της γης, στην έρημο. Εκεί που δεν θα κινδυνεύει κανείς από την επιπολαιότητά σου.

«Μα πατέρα αυτό δεν μπορείς να μου το κάνεις, είναι άδικο, δεν γίνεται», διαμαρτυρήθηκε.

«Δεν κατάλαβα, αντιμιλάς στον πατέρα σου; Ποιο είναι το άδικο; Νομίζω δεν έχεις καταλάβει τη θέση σου», του απάντησε όλο αυστηρότητα ο ήλιος.

« Άδικο είναι να μην τη ξαναδώ γιατί την αγαπώ», είπε με όσο κουράγιο μπόρεσε να αντλήσει από μέσα του.

Ο πατέρας του γέλασε δυνατά με ειρωνεία και απάντησε μια και καλή:

«Το δικαίωμα να αγαπάς δεν ισχύει για σένα, αυτό το ξέρεις χιλιάδες χρόνια τώρα. Εμείς επιτελούμε ένα έργο, δεν έχουμε συναισθήματα. Αυτή την πολυτέλεια την έχουν μόνο οι άνθρωποι. Εκεί που θα πας θα

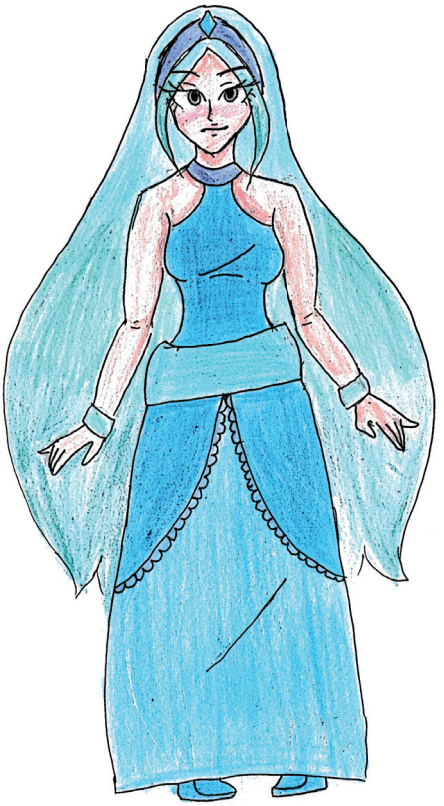

συνέλθεις και θα ξεχάσεις. Άκου αγάπη και όσο για τη μικρή να είσαι ευχαριστημένος αν ζήσει. Για αυτό φύγε μια ώρα αρχύτερα να ξαναπαγώσει η ατμόσφαιρα μήπως και σωθεί. Καλό θα της κάνεις».

Μάζεψε την πληγωμένη του καρδιά ο Ηλιότοκος, έριξε ένα τελευταίο βλέμμα στη μικρή του Κρυσταλλένια όπως ήταν ξαπλωμένη και μισολιωμένη. Την είχαν βρει οι δικοί της και επικρατούσε πανικός. Είχαν πάει οι πρώτες βοήθειες, παγωμένος ορός, επιθέματα πάγου και ένα φορείο για να την μεταφέρουν. Οι οδηγίες του κρυσταλλογιατρού ήταν να την πάνε στο πιο βαθύ σημείο μέσα στη γη. Εκεί που δεν αντέχουν ούτε οι πιο ισχυροί, ώστε να υπάρχει μια ελπίδα να συνέλθει.

Δεν μπόρεσε να κρατηθεί και ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του. Ήταν τόσο καυτό που ένα μεγάλο κομμάτι πάγου ξεκόλλησε και άρχισε να ταξιδεύει στον ωκεανό. Παγόβουνο το είπαν.

-Αντίο μικρή μου, δεν ήθελα να σου κάνω κακό. Εύχομαι μόνο αυτό να ζήσεις και να γίνεις καλά», είπε και χάθηκε για πάντα από τη χώρα του βορρά.

Ο Ηλιότοκος όλα αυτά τα χρόνια που βρισκόταν εξορισμένος στον ισημερινό, ρωτούσε κρυφά τα αδέρφια του, τις ηλιαχτίδες που γυρνούσαν από το βορρά, αν είχαν μάθει κάτι για την Κρυσταλλένια. Κανείς όμως δεν είχε μάθει τίποτα. Οι κρύσταλλοι κάθε φορά που πλησίαζε ο ήλιος κρύβονταν και έτσι δεν μπορούσαν να ρωτήσουν κανένα. Ούτε την είχαν δει να περιτριγυρίζει.

«Αν ζούσε», σκεφτόταν, «δεν θα έβγαινε να τον ψάξει ή μήπως είχε φοβηθεί τόσο πολύ; Μπα αποκλείεται, αυτή ή μικρή ήταν ατρόμητη», απαντούσε ο ίδιος στον εαυτό του. Σίγουρα αν ήταν καλά θα τον αναζητούσε. Κάθε φορά η ίδια αγωνία καθώς τους περίμενε να επιστρέψουν και κάθε φορά η ίδια απάντηση. Αυτό το «τίποτα, καμία πληροφορία» τον τρυπούσε σαν αγκάθι. Όσο περνούσε ο καιρός ο πόνος και η στεναχώρια τον είχαν τόσο πολύ δυναμώσει, που δεν είχε μείνει τίποτα όρθιο από τον καύσωνα. Έριχνε με μανία τη δύναμή του και είχαν ξεραθεί τα πάντα, η γη είχε σκάσει, τα ποτάμια και οι λίμνες είχαν εξατμιστεί. Τα φυτά μαράθηκαν και τα ζώα ταξίδευαν διαρκώς προκειμένου να βρουν

ελάχιστο νερό να ξεδιψάσουν.

Αυτό που δεν μπορούσε όμως να μάθει και να ανακουφίσει τον πόνο του ήταν ότι η μικρή Κρυσταλλένια ζούσε. Κρυμμένη στο μεγάλο βάθος, μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, με πολύ-πολύ πάγο που φτάνει στα χρόνια των αρχαίων παγετών, είχε συνέλθει. «Είχε αγωνιστεί πολύ», είχε πει ο κρυσταλλογιατρός και τα είχε καταφέρει. Όλο αυτό τον καιρό συντροφιά της αποτελούσε η ανάμνηση του αγαπημένου τους Ηλιότοκου και οι συζητήσεις τους. Μέσα στο λήθαργο που βρισκόταν αυτό το διάστημα, αγωνιζόταν με την ελπίδα να γίνει καλά και να τον ξανασυναντήσει. Είχε συνειδητοποιήσει ότι δεν θα μπορούσε να τον βλέπει, μόνο να τον ακούει. Για αυτό κρυβόταν πίσω από εκείνο το σύννεφο. Όταν την διαπέρασε η αχτίδα του τη μαλάκωσε, μετέτρεψε την παγωμένη της καρδιά από πάγο σε νερό. Μέχρι εκεί θυμάται μετά λιποθύμησε. Ήταν η πρώτη φορά όμως που τον έβλεπε και δεν πρόκειται να την ξεχνούσε ποτέ.

Είχαν περάσει πολλά χρόνια μπορεί και εκατό, η μικρή μας είχε γίνει απολύτως καλά. Είχε επιστρέψει στους δικούς της και στην προηγούμενη καθημερινότητα. Κάθε φορά όμως που πλησίαζε ο ήλιος για να μην δημιουργηθεί ξανά πρόβλημα, είχε διατάξει ο πατέρας της να τη φρουρούν κρυσταλλοφύλακες πολύ αυστηροί. Δεν μπορούσε να βγει έξω να συναντήσει τον Ηλιότοκο και αυτός δεν μάθαινε νέα της για τόσο καιρό. Αυτή δεν γνώριζε ότι δεν επισκεπτόταν πια τη χώρα της και αυτός ότι είχε συνέλθει. Είχαν και οι δύο απογοητευθεί, η Κρυσταλλένια άρχισε να μαραζώνει, να μην έχει

κέφι για τίποτα, ώσπου δεν μίλαγε σχεδόν καθόλου και σε κανένα. Και αυτός είχε τόσο πολύ θυμώσει, που η έρημος όλο και εξαπλωνόταν.

Ο πατέρας της που ήταν ο βασιλιάς όλων των κρυστάλλων, αποφάσισε να βοηθήσει τη κόρη του. Δεν άντεχε να την βλέπει να υποφέρει άλλο. Έτσι κάλεσε την αρχαία μάγισσα των κρυστάλλων που δεν συναντούσε ποτέ κανένα και της ζήτησε να την επισκεφθεί η κόρη του. Από αγάπη για το βασιλιά της που ήταν δίκαιος και καλός, το δέχτηκε. Όταν την επισκέφθηκαν πατέρας και κόρη, του ζήτησε να μείνει μόνη της με τη μικρή.

Η Κρυσταλλένια πάντα άκουγε φοβερές ιστορίες για αυτήν. Όταν την αντίκρισε όμως διαπίστωσε ότι απλά ήταν μια ήρεμη και συμπαθητική ηλικιωμένη.

«Εσύ λοιπόν είσαι η μικρή που αψήφησε τον κίνδυνο και βγήκε έξω, στο φως του ήλιου. Ξέρεις αυτό δεν το τόλμησε κανείς ποτέ τα πρότερα χρόνια».

« Ξέρετε λοιπόν για μένα;», απόρησε η Κρυσταλλένια.

«Η πράξη σου ήταν πρωτάκουστη. Λογικό ήταν να φτάσει σε μένα. Και δεν φτάνει αυτό, παραβήκατε όλες τις συμφωνίες μεταξύ του ήλιου και των κρυστάλλων. Πόσα απερίσκεπτοι νέοι είσαστε και οι δύο..

«Μα πως ξέρεις … δεν το έχω πει σε κανένα τι είχε συμβεί…», αιφνιδιάστηκε η Κρυσταλλένια.

«Αχ μικρή μου, λες τυχαία να κουβαλάω εκατομμύρια χρόνια πάνω μου. Γνωρίζω τα πάντα εδώ κάτω που βρίσκομαι. Εσείς είστε άψυχα όντα. Και εσύ και ο Ηλιότοκος πως πιστέψατε ότι μπορεί να έχετε συναισθήματα, να αγαπάτε, να γελάτε; Δεν επιτρέπεται για κανένα από τους δυο σας, για αυτό εσύ κινδύνεψες

και αυτός βρίσκεται μακριά τιμωρημένος».

«Ξέρεις για αυτόν;», ρώτησε όλο αγωνία και το βλέμμα της ζωήρεψε.

« Έχει σημασία τι ξέρω; Πρέπει να συνειδητοποιήσεις ότι δεν θα τον ξαναδείς, πρέπει να τον ξεχάσεις μια και για πάντα».

«Αυτό θα το αποφασίσω!», εγώ της απάντησε όλο πείσμα.

«Το μάθημά σου δεν το έμαθες; Κινδύνεψες να λιώσεις, την επόμενη φορά μπορεί να μην καταφέρεις να συνέλθεις ποτέ».

«Δεν με νοιάζει , θέλω να τον ξανακούσω και θα το κάνω», απάντησή της ήταν αποστομωτική.

«Το πείσμα σου είναι πρωτόγνωρο, κάνε ότι αποφασίσεις, δεν έχω κάτι άλλο να πω», είπε η μάγισσα και της γύρισε την πλάτη.

Η Κρυσταλλένια έφυγε πολύ θυμωμένη από τη σπηλιά της μάγισσας και τότε μια ιδέα της ήρθε, να το σκάσει. Οι φύλακες δεν είχαν πάρει είδηση ότι είχε τελειώσει τη συζήτηση. Θα μπορούσε με πολύ άνεση να τους ξεφύγει έτσι μικρή και ευκίνητη που ήταν. Άρχισε να τρέχει γρήγορα, όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Τόσα γρήγορα που τα πόδια της άρχισαν να την καίνε. Δεν κοιτούσε πίσω από φόβο μήπως και ελαττωθεί η ταχύτητά της και την προλάβουν. Χωρίς να το καταλάβει, είχε διανύσει τεράστια απόσταση και όπως ήταν επόμενο είχε χαθεί. Δεν ήξερε που βρισκόταν. Σκέφτηκε για λίγα δευτερόλεπτα και αποφάσισε να συνεχίσει, δεν είχε άλλη επιλογή.

Ήταν αποφασισμένη θα έβγαινε έξω και θα πήγαινε

να τον συναντήσει. Δεν φοβόταν για τον εαυτό της γιατί τώρα ήξεραν και οι δύο. Δεν πρόκειται να της έκανε πια κακό. Αυτό που δεν γνώριζε και δεν φανταζόταν ήταν τι περιπέτεια την περίμενε στον έξω κόσμο. Αφού είχε περπατήσει αρκετά, φως άρχισε να αχνοφαίνεται από το βάθος. Πλησίαζε σε κάποια έξοδο προφανώς. Βγήκε έξω, ο ουρανός είχε το συνηθισμένο γκρίζο χρώμα. Ο ήλιος ακόμα και αν βρισκόταν πριν λίγο καιρό στη χώρα της, τώρα είχε αποχωρήσει και πάλι.

Και πάλι προβληματίστηκε για το τι έπρεπε να κάνει. Στο μυαλό της υπήρχε μόνο μια σκέψη, πως θα συναντούσε τον Ηλιότοκο. Θυμόταν από τις περιγραφές του , τα μέρη που είχε επισκεφτεί στα ταξίδια του και θα προσπαθούσε να τον βρει. Η μεγάλη περιπέτειά της μόλις άρχιζε.

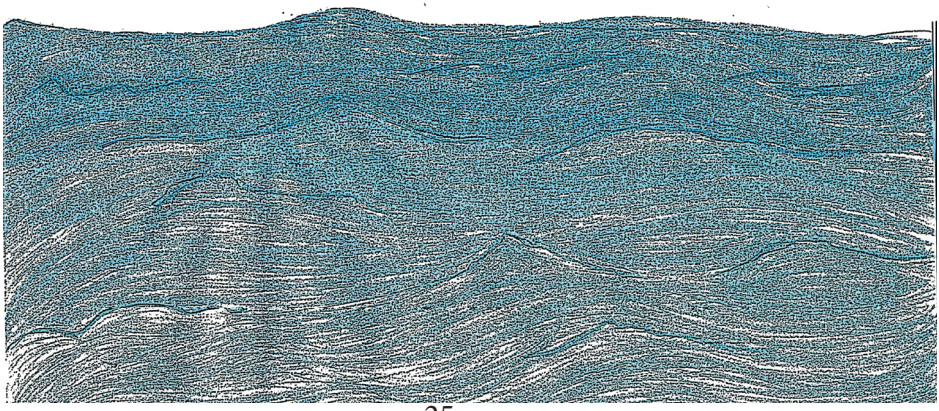

Μετά από πολύ καιρό, χρόνια ολόκληρα και ασταμάτητο περπάτημα έφτασε στο σημείο που τελείωνε η χώρα των πάγων. Είδε για πρώτη φορά να απλώνεται μπροστά της κάτι τεράστιο, το οποίο δεν ήταν σταθερό αλλά κινούμενο, ήταν η θάλασσα. Πάνω του έπλεαν τεράστια κομμάτια πάγου, ήταν παγόβουνα. Θα ρωτήσω ένα από αυτά τι πρέπει να κάνω:

« Έεε εσύ, που είσαι σαν παγωμένο βουνό, θέλω να σε ρωτήσω πως μπορώ να πάω να βρω τον Ηλιότοκο».

« Ποιος είναι αυτός δε τον ξέρω», απάντησε αδιάφορα το παγόβουνο.

«Είναι γιος του ήλιου, μια ηλιαχτίδα και ταξιδεύει συνέχεια, πάει σε όλη τη γη. Θέλω να τον συναντήσω αλλά δεν ξέρω τον δρόμο».

«Που βρίσκεται ο Ηλιότοκος, όπως τον λες, δεν γνωρίζω. Μπορείς όμως να έρθεις μαζί μου μέχρι ένα σημείο, στα μέσα του ωκεανού. Εκεί σταματάει η διαδρομή μου, γιατί τα νερά αρχίζουν και ζεσταίνουν επικίνδυνα . Να σε ρωτήσω όμως και για σένα δεν θα είναι αυτό επικίνδυνο; Από ότι βλέπω και καταλαβαίνω είσαι και εσύ από πάγο».

«Δεν είμαι πάγος», θύμωσε για άλλη μια φορά! «Είμαι κρύσταλλος, κάτι πολύ ανώτερο από ένα κομμάτι πάγο. Έχω να σου τονίσω επίσης, ότι δεν φοβάμαι ούτε τη θάλασσα, ούτε τα νερά τα ζεστά. Είμαι αποφασισμένη να πάω να βρω το φίλο μου που τον αγαπώ. Και είμαι σίγουρη ότι και αυτός με ψάχνει και θα έχει ανησυχήσει που δεν με βρίσκει».

Το παγόβουνο υποχώρησε μπροστά στο πείσμα αυτής της λιλιπούτειας παγωμένης φατσούλας.

Έμοιαζε αποφασισμένη, σίγουρα όμως δεν κατανοούσε την επικινδυνότητα του τολμήματος της, ούτε σε τι περιπέτεια έβαζε τον εαυτό της. Μη έχοντας άλλη επιλογή, της είπε:

«Ανέβα πάνω μου με ένα σάλτο και κάθισε στο κέντρο της επιφάνειάς μου, για να σε δροσίζω με το παγωμένο σώμα μου. Όσο ταξιδεύουμε στις βόρειες χώρες οι συνθήκες θα είναι ιδανικές, αργότερα η ζέστη θα μας δυσκολέψει, από εκεί και πέρα θα πρέπει να συνεχίσεις μόνη σου.. Πως είπαμε ότι σε λένε;»

«Κρυσταλλένια…»

Στρογγυλοκάθισε στο παγόβουνο τόσο χαρούμενη που επιτέλους ξεκινούσε το μεγάλο της ταξίδια σε μέρη που της είχε περιγράψει ο Ηλιότοκος. Επίσης θα κατάφερνε να τον ξαναέβλεπε, κοιτούσε τριγύρω με περιέργεια και κατέγραφε στο μυαλό της κάθε εικόνα. Ήταν πολύ διασκεδαστικό αυτό το ταξίδι όπως κυλούσε αργά ο τεράστιος πάγος πάνω στη θάλασσα. Συναντούσαν και άλλα παγόβουνα και τα χαιρετούσε ενθουσιασμένη. Η αλήθεια είναι ότι ο μεταφορέας της δεν συμμεριζόταν τον ενθουσιασμό της.

«Και για πες μου τι είναι αυτό που σε κάνει να θες να κινδυνέψεις τόσο πολύ για να συναντήσεις μια ηλιαχτίδα;», ρώτησε με ειρωνικό ύφος το παγόβουνο.

«Μα είναι πολύ απλό ο έρωτας. Την αγαπώ αυτή την ηλιαχτίδα!»

Με το ζόρι κρατήθηκε το παγόβουνό μας να μη ξεσπάσει σε γέλια βροντερά. Για έναν απροσδιόριστο λόγο του ήταν πολύ συμπαθής αυτή η μικρή και ήταν τόσο σίγουρη για το λόγο του ταξιδιού της. Τι παράξενος

έρωτας και τι αταίριαστος ανάμεσα σε μια ηλιαχτίδα και έναν κρύσταλλο. Δεν της είπε τίποτα για να μη τη στεναχωρήσει. Άραγε να τον είχε γνωρίσει τον Ηλιότοκο ή να ήταν όλα δημιουργήματα του μυαλού της;

Ξαφνικά πέρασε από δίπλα τους ένα τεράστιο πράγμα που κατατρόμαξε την Κρυσταλλένια. Κινιόταν και αυτό πάνω στη θάλασσα, κάνοντας θόρυβο, αλλά δεν ήταν από πάγο. Πάνω βρίσκονταν κάτι μικροσκοπικά πλασματάκια που τους χαιρετούσαν. Μόλις απομακρύνθηκε αρκετά, τη ρώτησε το παγόβουνο:

«Φοβήθηκες; Ήταν ένα πλοίο, υπερωκεάνιο το λένε και διασχίζει τους ωκεανούς. Πάνω του βρίσκονταν άνθρωποι. Σίγουρα πρώτη φορά θα τους συναντάς».

«Δεν φοβήθηκα πολύ… μόνο λίγο…», είπε και γέλασαν και οι δύο. «Είναι όπως ακριβώς μου τα είχε περιγράψει, μου έλεγε αλήθεια λοιπόν…», μουρμούρισε η Κρυσταλλένια.

«Ποιος σου τα έχει περιγράψει;», τη ρώτησε το παγόβουνο.

« Μα ο Ηλιότοκος φυσικά, ποιος άλλος;», του απάντησε σηκώνοντας τα χεράκια της.

«Έλα ντε, κάτι ερωτήσεις που κάνω και γω βρε παιδί μου…ποιος άλλος θα μπορούσε να είναι;»

Ήταν τόσο χαρούμενη γιατί πρώτη φορά είχε περάσει τα όρια της χώρας της, έβλεπε καινούρια πράγματα. Το παγόβουνο ήταν πολύ σπουδαίο γιατί ήξερε και αυτό πολλά πράγματα λόγω των ταξιδιών του και της εξηγούσε ό,τι δεν καταλάβαινε. Το πιο σημαντικό όμως ήταν ότι σύντομα θα βρισκόταν κοντά στον Ηλιότοκο. Δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι όσο πιο κοντά πλησίαζε

στον Νότο κινδύνευε εξαιτίας της ζέστης και του ήλιου. Μια ζέστης που θα ήταν πολύ πιο ισχυρή από αυτή που ένιωσε όταν εμφανίστηκε ο Ηλιότοκος.

Πίσω στην χώρα της επικρατούσε μεγάλη αναστάτωση όλα αυτά τα χρόνια που έλειπε η μικρή. Τη μέρα που εξαφανίστηκε από τη σπηλιά της μάγισσας, οι κρυσταλλοφρουροί εισέβαλαν στην σπηλιά καθώς περνούσε η ώρα και η Κρυσταλλένια δεν είχε βγει ακόμα. Τότε η μάγισσα ενημέρωσε τον βασιλιά ότι η κόρη του είχε καταφέρει και είχε ξεφύγει μπροστά από τα μάτια τους. Ήταν βέβαιη ότι θα ξεκινούσε ένα μακρύ και επικίνδυνο ταξίδι να συναντήσει την ηλιαχτίδα. Όσο και αν έψαξαν δεν μπόρεσαν να τη βρουν γιατί η σπηλιά είχε πολλές εξόδους. Είχε καταφέρει και είχε ξεφύγει.

Όταν έμαθε ότι η κόρη του το έσκασε και δεν κατάφεραν οι φρουροί να τη βρουν, ποιος είδε τον Βασιλιά και δεν τον φοβήθηκε. Τον άκουσαν από τον Βορρά ως τον Νότο. Ανίκανους και άχρηστους κατηγορούσε όλους τους φρουρούς. Δεν μπορούσε να διανοηθεί πως κατάφερε ένας τόσος δα μικρός κρύσταλλος να ξεφύγει από την προσοχή τους. «Πόση απερισκεψία και αδιαφορία υπάρχει σε αυτό το βασίλειο», φώναζε και σωριαζόταν στον παγωμένο θρόνο του μέσα στη θλίψη.

Μάταια προσπαθούσαν να τον παρηγορούσαν ότι θα την έβρισκαν γιατί δεν μπορούσε να πάει μακριά. Όμως αυτός που γνώριζε καλύτερα από όλους τον χαρακτήρα της κόρης του, ήταν βέβαιος ότι είχε πάει πέρα από τα σύνορα, είχε ριψοκινδυνέψει να συναντήσει εκείνη την απερίσκεπτη ηλιαχτίδα που της φούσκωσε τα μυαλά

με τα λόγια του. Ένιωθε απελπισμένος γιατί αυτή την φορά η ζωή της βρισκόταν σε τρομερό κίνδυνο. Αν επιχειρούσε να προχωρήσει προς τις χώρες του νότου δεν θα άντεχε τις υψηλές θερμοκρασίες και θα έλιωνε. Είχε αφήσει τη ζωή της κόρης του στην τύχη, δεν μπορούσε πλέον να επέμβει. Τα χρόνια περνούσαν και αυτός μόνο περίμενε να ακούσει κάτι για αυτήν, βυθισμένος στη δυστυχία.

Στο μεταξύ η μικρή Κρυσταλλένια απολάμβανε το ταξίδι της πάνω στο παγόβουνο και για να κυλάει ο χρόνος ευχάριστα κουβέντιαζαν. Του είπε όλη την ιστορία πως γνωρίστηκε με τον Ηλιότοκο, την απαγόρευση που παρέβλεψε, την ευχαρίστηση που κέρδισε από την ανυπακοή της. Είχε αποκτήσει έναν νέο φίλο που της μάθαινε τα πιο όμορφα και ξεχωριστά πράγματα που είχε ακούσει στη ζωή της. Ένιωθε μέσα από τα λόγια του, ότι είχε ταξιδέψει σε όλη την γη και σε όλο το σύμπαν. Της άνοιξε ένα καινούριο παράθυρο στον κόσμο, αυτό δεν μπορούσε να το ξεχάσει. Ώσπου συνέβηκε εκείνο το δυσάρεστο γεγονός και όλα άλλαξαν.

Το παγόβουνο τώρα πια, φανερά συγκινημένο από την ιστορία της Κρυσταλλένιας, ήταν έτοιμο να την βοηθήσει. «Τι παράξενη και αταίριαστη αγάπη είναι αυτή. Πρέπει να το ομολογήσω ότι είναι η πρώτη φορά που ακούω κάτι τέτοιο. Και να σκεφτείς ότι ταξιδεύω χρόνια και χρόνια αμέτρητα. Έχω συναντήσει ανθρώπους, υπερωκεάνια, πλάσματα της θάλασσας φοβερά και τρομερά. Επίσης έχω πέσει σε άσχημες καιρικές συνθήκες, χιονοθύελλες, φουρτούνες, καύσωνες, έχω σκληρύνει. Εσύ όμως μικρή μου με συγκίνησες με το

πείσμα, τον ενθουσιασμό και την αγάπη σου», σώπασε για λίγο και συνέχισε. Μάλλον ήταν ένας κόμπος στο λαιμό του παγόβουνου όπως ξεροκατάπιε.

« Τώρα όμως θα μιλήσουμε σοβαρά, το ταξίδι σου είναι επικίνδυνο για την υγεία και την ζωή σου. Είμαστε σχεδόν ίδιοι εγώ και εσύ, φτιαγμένοι από παγωμένο νερό. Μετά από ένα σημείο θερμοκρασίας δεν αντέχουμε, θα λιώσουμε και τότε θα μεταμορφωθούμε σε κάτι διαφορετικό. Εγώ το τεράστιο παγόβουνο αν λιώσω, θα ενωθώ με το θαλασσινό νερό, όμως αυτό δεν είναι κάτι απλό. Θα ανέβει πολύ η στάθμη της θάλασσας και ό,τι υπάρχει στις παραλίες θα καταστραφεί. Θα απελευθερωθούν μυστικά που είναι μέσα μου παγωμένα εκατομμύρια χρόνια», το παγόβουνο πλέον μιλούσε πολύ αυστηρά.

«Αυτό όμως δεν είναι απαραίτητα κακό. Άλλωστε δεν πεθαίνεις θα γίνεις κάτι άλλο. Δεν νομίζω ότι υπάρχει κάτι να φοβάμαι», απάντησε η Κρυσταλλένια δείχνοντας έτσι ότι δεν έχει επηρεαστεί καθόλου από την συζήτηση. Το παγόβουνο συνέχισε σε ακόμα πιο αυστηρό και απότομο ύφος:

«Δεν είναι ακριβώς έτσι. Στη φύση μπορεί να μην χάνεται τίποτα και όλα να ανακυκλώνονται σε έναν ασταμάτητο κύκλο, όμως πρέπει να συνυπάρχουμε όλοι αρμονικά. Μερικές φορές κάποιες αλλαγές θα φέρουν ασύλληπτες καταστροφές. Επίσης εσύ, που είσαι ένας μικρός κρύσταλλος, θα μετατραπείς σε ένα ελάχιστο μόριο νερού ή θα εξατμιστείς σε ένα σύννεφο που θα ταξιδέψει σε μακρινούς τόπους. Έπειτα οι χαμηλές θερμοκρασίες θα σε κάνουν να πέσεις σε άγνωστη χώρα

ως βροχή ή ως χιονονιφάδα».

Η Κρυσταλλένια αντί να φοβηθεί χτύπησε όλο ενθουσιασμό τα χεράκια της. Όλα αυτά έμοιαζαν υπέροχα, σύννεφα, βροχή, χιόνια, μακρινές χώρες, βουνά και φυσικά η ελπίδα να ξαναδεί τον Ηλιότοκο, να κουβεντιάσουν και πάλι. Αυτή την φορά όμως θα είχε πολλά να του διηγηθεί και αυτή με τη σειρά της. Θα έχει ζήσει μια μεγάλη περιπέτεια, ένα μεγάλο ταξίδι. Μάταια προσπαθούσε το παγόβουνο να την μεταπείσει ότι αυτές οι αλλαγές από κρύσταλλο, σε νερό, σε υδρατμό, σε χιόνι και πάλι από την αρχή, δεν είναι εύκολες. Υπάρχει επίσης το ενδεχόμενο μετά από κάθε μεταμόρφωση να μην θυμάται την προηγούμενη ζωή. Θα το ήθελε αυτό; Θα ξεχνούσε την οικογένειά της, την χώρα της, την ζωή της ως κρύσταλλο. Το κυριότερο όμως, μπορεί να μην θυμόταν ούτε τον Ηλιότοκο.

Όταν το άκουσε αυτό πραγματικά εξοργίστηκε, κοκκίνισε από τον θυμό της, αν και κρύσταλλος έβγαζε καπνούς.

«Ααααα όλα και όλα κύριε Παγόβουνο. Μόλις έχω αρχίσει να σε συμπαθώ και εσύ προσπαθείς να με τρομάξεις και να με κάνεις να γυρίσω πίσω. Θα σε ρωτήσω στα ίσα; Μήπως γνωρίζεις τον πατέρα μου, τον σπουδαίο Βασιλιά των Κρυστάλλων; Μήπως σε έβαλε αυτός να μου αλλάξεις γνώμη. Πες μου την αλήθεια. Και να ξέρεις εγώ είμαι αποφασισμένη, κανένας δεν με σταματά σε αυτό το ταξίδι. Θα συνεχίσω, θα συναντήσω τον Ηλιότοκο. Επίσης δεν θα τον ξεχάσω όσες φορές και να αλλάξω», είπε με αποφασιστικότητα, σταύρωσε τα χεράκια της μπροστά στο στήθος και κοίταξε πέρα

στον ορίζοντα.

Διαπίστωσε όμως ότι ήδη τα παγωμένα της άκρα είχαν αρχίσει να ιδρώνουν και να υγροποιούνται. Καθώς ταξίδευαν στο Νότο η θερμοκρασία ανέβαινε επικίνδυνα και σύντομα θα άρχιζε να λιώνει. Το παγόβουνο είχε καταλάβει ότι δεν μπορούσε να της αλλάξει γνώμη, έτσι θα προσπαθούσε να τη βοηθήσει όσο περισσότερο μπορούσε. «Μη θυμώνεις μικρή μου, εγώ να σε βοηθήσω θέλω και τίποτε άλλο. Φυσικά και δεν γνωρίζω τον πατέρα σου. Θα σου τονίσω όμως για τελευταία φορά ότι σχεδιάζεις το πιο τρομακτικό ταξίδι όλων των εποχών των κρυστάλλων. Όμως, ξαναλέω όμως, είσαι το πιο γενναίο παγωμένο πλάσμα που έχω συναντήσει, γι' αυτό άκουσε με προσεκτικά τι θα κάνεις από εδώ και στο εξής. Για να μη λιώσεις και προκειμένου να φτάσεις με ασφάλεια όσο πιο μακριά γίνεται, θα ταξιδεύεις μέσα στο βάθος της θάλασσας».

«Και πως θα γίνει αυτό;» ρώτησε όλο απορία ενώ ταυτόχρονα άρχιζε λίγο να φοβάται. Μέχρι τώρα τα είχε καταφέρει καλά και όλα είχαν γίνει εύκολα. Δεν είχε κινδυνέψει, το παγόβουνο την μετέφερε με ασφάλεια, είχαν γνωριστεί, το είχε συμπαθήσει, κουβέντιαζαν, ένιωθε προστατευμένη. Τα βάθη του ωκεανού ήταν σκοτεινά, με περίεργα πλάσματα. Της το είχε πει ο Ηλιότοκος, αυτός και τα αδέρφια του οι ηλιαχτίδες, έφταναν μέχρι ένα σημείο κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, μετά τίποτα.

«Πρώτα-πρώτα πρέπει να μου πεις αν ξέρεις που μπορεί να βρίσκεται ο Ηλιότοκος ώστε να βρούμε τον πιο ασφαλή τρόπο να φτάσεις εκεί».

«Δεν ξέρω, πάντα μου έλεγε ότι όταν έφευγε από την χώρα των κρυστάλλων πήγαινε νότια, που είχε ζέστη. Μμμ, να σκεφτώ… Λοιπόν νομίζω κάτι θυμάμαι τώρα, μου είχε πει για μια ήπειρο την Ευρώπη και μια άλλη την Αφρική …Και μια θάλασσα ανάμεσά τους. Μικρή θάλασσα, όχι μεγάλη, όχι ωκεανό… Εκεί πήγαινε αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ πως την λένε. Είχε κάτι πλάσματα που τα έλεγαν δελφίνια, τα αγαπούσε πολύ ο Ηλιότοκος τα δελφίνια. Δεν μπορώ να θυμηθώ κάτι άλλο», είπε και έπεσε ανάσκελα στο παγόβουνο γεμάτη απογοήτευση.

«Θα σε μαλώσω πάλι, ξεκίνησες ένα τόσο μεγάλο και δύσκολο ταξίδι χωρίς να γνωρίζεις τον προορισμό. Πόσο απερίσκεπτη είσαι!!!», το ύφος του παγόβουνο ήταν τόσο έντονο που η Κρυσταλλένια δάκρυσε. «Τέλος πάντως σου έδωσα τον λόγο μου ότι θα σε βοηθήσω και θα το κάνω. Συγκεντρώσου τώρα σε αυτό που θα σου πω. Η θάλασσα ανάμεσα στην Ευρώπη και την Αφρική ονομάζεται Μεσόγειος, βρίσκεται δηλαδή στη μέση της γης. Το θυμάσαι αυτό το όνομα;».

«Γιούπιιι», φώναζε η Κρυσταλλένια και χοροπηδούσε από τη χαρά της. «Το βρήκαμε το όνομα, Μεσόγειος τη λένε τη θάλασσα. Εκεί βρίσκεται ο Ηλιότοκος. Ακόμα και αν τώρα δεν είναι εκεί, κάποιος θα τον γνωρίζει και θα μου πει που βρίσκεται. Είσαι το πιο τέλειο παγόβουνο, σε ευχαριστώ για τη βοήθεια σου. Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ, θα σε θυμάμαι πάντα», είπε η μικρή όλο ενθουσιασμό και προσπαθούσε να αγκαλιάσει με τα χεράκια της την επιφάνειά του.

Ήταν η σειρά του παγόβουνου να δακρύσει. Δεν

μπορούσε πλέον να κρύψει την συγκίνησή του, αυτή η μικρή το είχε κερδίσει.

«Πρέπει να σοβαρευτούμε και να καταστρώσουμε ένα σχέδιο. Μετά από μια μέρα ταξίδι τα πράγματα θα δυσκολέψουν από τη ζέστη. Αύριο λοιπόν θα συναντήσουμε ένα τεράστιο θαλάσσιο θηλαστικό, μια φάλαινα. Θα την καλέσω, θα πλησιάσει. Εσύ θα γλιστρήσεις στο πλάι μου σαν να κάνεις τσουλήθρα. Η φάλαινα θα έχει ανοίξει το τεράστιο στόμα της και εσύ αντί να πέσεις στο νερό, θα πέσεις μέσα της και θα αράξεις στην κοιλιά της. Θα ταξιδεύεις μέσα της, ώστε να μην κινδυνέψεις στα παγωμένα νερά του ατλαντικού και χαθείς. Μετά μόλις φτάσεις στα στενά του Γιβραλτάρ που είναι η είσοδος στη Μεσόγειο, θα ξεφυσήξει και θα πεταχτείς έξω από το νερό του φυσητήρα της. Εκεί θα έχουμε συνεννοηθεί και θα σε περιμένει ένα δελφίνι. Θα πιαστείς στο πτερύγιό του και θα ταξιδεύεις μέχρι τη Μεσόγειο, κυρίως κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Μετά σου εύχομαι καλή τύχη και ελπίζω να βρεις τον φίλο σου που τόσο αγαπάς και διακινδυνεύεις τη ζωή σου για να τον συναντήσεις. Ελπίζω να το αξίζει γιατί εσύ σίγουρα είσαι πολύ ξεχωριστή. Θα διηγούμαι την ιστορία σου όσοι αιώνες και αν περάσουν».

«Σε ευχαριστώ παγόβουνο για όλα, ήμουν πολύ τυχερή που σε γνώρισα και ο Ηλιότοκος θα σε ευχαριστήσει όταν του τα πω όλα. Είναι πολύ σπουδαίος, ξέρει τόσα πράγματα και με κάνει και γελάω. Θα έχει τρελαθεί από την αγωνία του γιατί μετά το ατύχημα εκείνη τη μέρα καθώς εμφανίστηκε από το σύννεφο, δεν έχει νέα μου».

«Και πως είσαι σίγουρη ότι ακόμα σε θυμάται;»,

αμφέβαλλε για άλλη μια φορά το παγόβουνο.

«Είμαι σίγουρη γιατί με αγαπάει και όποιος αγαπάει δεν ξεχνάει. Η καρδιά είναι βιβλίο, εκεί γράφουμε όποιον αγαπάμε και δεν σβήνει ποτέ. Ποτέ το ακούς παγόβουνο; Ποτέ.».

«Έχεις απάντηση για όλα, δεν μπορεί να σε κλονίσει κανένας. Είναι ωραίο να πιστεύουμε στα όνειρά μας και να τα ακολουθούμε. Σου εύχομαι να είσαι πάντα έτσι ενθουσιασμένη και αισιόδοξη. Όμως τώρα πρέπει να ξεκουραστείς γιατί πλησιάζει η μεγάλη μέρα. Αύριο το απόγευμα θα αποχωριστούμε, θα συνεχίσεις το ταξίδι σου με άλλη συντροφιά, τη φάλαινα. Μη φοβηθείς. Είναι καλή μου φίλη και θα σε προστατέψει», το παγόβουνο ήδη στεναχωριόταν που θα έμενε και πάλι μόνο του.

Η Κρυσταλλένια, δεν κοιμήθηκε καθόλου εκείνο το βράδυ. Αντιθέτως δεν ήθελε να χάσει ούτε ένα λεπτό από τον καινούριο φίλο της. Ήταν σίγουρη ότι αυτό το ταξίδι θα ήταν μια όμορφη περιπέτεια, με νέες εμπειρίες και τον Ηλιότοκο στο τέλος του δρόμου να τη περιμένει. Τα ξημερώματα δεν άντεξε από την κούραση και αποκοιμήθηκε. Αργά το απόγευμα την ξύπνησε το παγόβουνο.

Η ώρα του αποχωρισμού είχε φτάσει. Η φάλαινα με το τεράστιο σώμα της τους είχε πλησιάσει, άπλωνε τα πτερύγια της. Έβγαζε νερό από τον φυσητήρα που έμοιαζε με τεράστιο σιντριβάνι. Ήταν τόσο ογκώδης και όμως τιναζόταν έξω από το νερό και χόρευε στον αέρα με χάρη. Πίσω της πολλές φάλαινες, ένα ολόκληρο κοπάδι. Το θέαμα ήταν φαντασμαγορικό, η Κρυσταλλένια δεν

είχε αντικρίσει ποτέ στη ζωή της κάτι παρόμοιο.

«Λοιπόν μικρή μου η ώρα έφτασε, μόλις μετρήσω μέχρι το τρία θα γλιστρήσεις στο πλάι. Εντάξει;», ρώτησε το παγόβουνο. Έγνεψε με το κεφάλι της καταφατικά, αγκάλιασε σφιχτά το παγόβουνο για τελευταία φορά. Κράτησε την αναπνοή της και μόλις άκουσε τον αριθμό τρία άρχισε να κυλάει.

«Γειά σου παγόβουνο, φίλε μου, σε ευχαριστώ για όλαααα», φώναζε καθώς έπεφτε. Ξαφνικά άνοιξε το στόμα η φάλαινα αστραπιαία και νιώθοντας η Κρυσταλλένια να πέφτει στο κενό, μέσα από έναν σκοτεινό σωλήνα, βρέθηκε στο εσωτερικό της φάλαινας.

Ήταν γεμάτη νερό η κοιλιά της, σαν μια μικρή λίμνη. Βρήκε ένα κομμάτι ξύλο και ανέβηκε πάνω. Μάλλον το είχε καταπιεί και αυτό. Δεν έμοιαζε με την ατμόσφαιρα πάνω στο παγόβουνο. Εκεί μέσα ήταν όλα κλειστά, λίγο κόκκινα και σίγουρα πιο ζεστά. Επίσης βαρετά γιατί ήταν μόνη της, δεν είχε κάποιον να κουβεντιάσει. Ξαφνικά άκουσε ήχους πολλούς, σαν τραγούδι σε γλώσσα όμως που καταλάβαινε. Της είπε η φάλαινα: «Ελπίζω να είσαι καλά και να μη φοβήθηκες από την πτώση. Με το παγόβουνο είμαστε φίλοι και μου μίλησε για σένα. Ξέρουμε την ιστορία σου και θα σε βοηθήσουμε. Μετά από δυο μέρες ταξίδι θα φτάσουμε στα στενά του Γιβραλτάρ, τα δελφίνια έχουν ειδοποιηθεί και μας περιμένουν εκεί. Τώρα κρατήσου γιατί θα βουτήξουμε σε βάθος, θα νιώσεις ότι πέφτουμε. Ύστερα θα ισορροπήσουμε και πάλι».

Η Κρυσταλλένια δεν μίλησε καθόλου, γιατί ήθελε να είναι συγκεντρωμένη, όλα αυτά ήταν πρωτόγνωρα.

Οι ήχοι που άκουγε ήταν οι φάλαινες, μιλούσαν μεταξύ τους. Τι περίεργα πλάσματα, τεράστια, όμορφα, ευκίνητα και φιλικά. Τότε θυμήθηκε τα λόγια του Ηλιότοκου που της είχε πει ότι οι άνθρωποι μιμούνται ότι υπάρχει στη φύση. Έχουν φτιάξει πλοία για να επιπλέουν στο νερό, αεροπλάνα για πετούν και υποβρύχια για να ταξιδεύουν κάτω από τη θάλασσα. Η φάλαινα λοιπόν ήταν ένα υποβρύχιο που την ταξίδευε και το παγόβουνο ήταν ένα πλοίο. Παρατηρούσε και κατέγραφε κάθε λεπτομέρεια, όταν τον συναντούσε θα του τα εξιστορούσε όλα αυτά. Ένα ήταν βέβαιο ότι είχαν πολλά να κουβεντιάσουν.

Το ταξίδι με τη φάλαινα δεν ήταν τόσο συναρπαστικό όσο το περίμενε. Άκουγε ήχους περίεργους που έμοιαζαν με τραγούδι. Ήταν η γλώσσα που συνεννοούνταν μεταξύ τους. Δεν έβλεπε τίποτα, προσπαθούσε να φανταστεί πως ήταν ο βυθός του ωκεανού και τι περίεργα πλάσματα κυκλοφορούσαν ή πιο σωστά κολυμπούσαν εκεί έξω. Όμως η φάλαινα ήταν αυστηρή και δεν σήκωνε πολλές κουβέντες. Την είχε επιπλήξει μάλιστα με αυστηρό ύφος, ότι ήταν τυχερή που δεν είχε πάθει κάτι κακό μέχρι τώρα. Είχε αρχίσει και απογοητευόταν, καθόταν βαριεστημένα πάνω στη σανίδα. Τις στιγμές ηρεμίας διέκοπταν οι απότομες κινήσεις της φάλαινας καθώς βυθιζόταν ή ανυψωνόταν.

Ώσπου έφτασε η στιγμή που περίμενε με αγωνία, θα 'βγαινε επιτέλους από κει μέσα. Το υποβρύχιο ταξίδι της είχε φτάσει στο τέλος του. Την ενημέρωσαν ότι σε λίγο θα εκτινασσόταν έξω από το εσωτερικό της φάλαινας, μέσα από το νερό που θα έβγαζε κατά την εκπνοή της. Επίσης την είχαν προειδοποιήσει ότι θα έφτανε πολύ

ψηλά στον αέρα, αλλά δεν έπρεπε να φοβηθεί. Καθώς θα έπεφτε θα την περίμενε ένα άλλο κοπάδι από φιλικά θηλαστικά, τα δελφίνια. Θα καθόταν στο πτερύγιο του δελφινιού και με αυτό τον τρόπο θα έφτανε μέχρι τις ακτές της Μεσογείου.

Ξαφνικά ενώ καθόταν αμέριμνη, ένιωσε το νερό να αναβλύζει από κάτω της και αυτή να πετάγεται ψηλά μέχρι τον ουρανό. Το εξωτερικό φως εκτυφλωτικό, την θάμπωσε και δεν έβλεπε τίποτα. Στη συνέχεια ενώ στριφογυρνούσε στη δίνη του νερού, άρχισε να πέφτει απότομα ώσπου ξάπλωσε σε μια γυαλιστερή επιφάνεια που δεν έμοιαζε με ότι είχε δει μέχρι τώρα. Το δελφίνι βούτηξε γρήγορα κάτω από το νερό.

« Γειά σου μικρή Κρυσταλλένια. Σε περιμέναμε με αγωνία και γεμάτοι περιέργεια. Θέλαμε να γνωρίσουμε αυτόν τον τολμηρό μικροσκοπικό κρύσταλλο που αψήφησε όλους τους κινδύνους, κάνοντας αυτό το ταξίδι», το δελφίνι με αυτό τον τρόπο την καλωσόρισε.

Η μικρή μας ένιωσε μια ζαλάδα να πεις, μια ανακατωσούρα. Είχε ξεκινήσει από πολύ βόρεια με τα πόδια, μετά πάνω σε ένα παγόβουνο. Το ταξίδι της συνεχίστηκε στο εσωτερικό ενός θαλάσσιου κήτους και κατέληξε στο πτερύγιο ενός δελφινιού. Κρύο, ζέστη, φως, σκοτάδι, πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας, κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Περπάτησε, αναδύθηκε και καταδύθηκε τόσες φορές. Όλες αυτές οι αλλαγές και οι διαφορετικές συνθήκες την είχαν καταβάλει και την είχαν ζαλίσει. Ο μόνος λόγος που ξεχνούσε την κούρασή της, ήταν ότι πλησίαζε το στόχο της. Έφτανε στο τέλος του ταξιδιού και επιτέλους μετά

από χρόνια θα συναντούσε τον Ηλιότοκο.

Το ταξίδι με το δελφίνι ήταν το πιο διασκεδαστικό μέχρι τώρα, γιατί έβλεπε τα πάντα, τόσο μέσα στη θάλασσα όσο και έξω από αυτήν. Τα δελφίνια κολυμπούσαν γρήγορα, έκαναν φούρλες στον αέρα και διάφορα χορευτικά. Αν τύχαινε και συναντούσαν κάποιο πλοίο, τότε οι επιβάτες όταν έβλεπαν αυτές τις επιδέξιες κινήσεις των δελφινιών, ξεσπούσαν σε χειροκροτήματα και ζητοκραυγές. Καθώς πλησίαζαν όμως στα στενά του Γιβραλτάρ που ο καιρός γινόταν πιο ζεστός, για να μην έχει πρόβλημα η Κρυσταλλένια σταμάτησαν να βγαίνουν από τη θάλασσα.

Σίγουρα όμως και κάτω από την επιφάνεια, τα πράγματα δεν ήταν καθόλου βαρετά. Συναντούσαν κοπάδια άλλων ψαριών, σαρδέλες, τόνους. Συναντούσαν και άλλα θηλαστικά όπως φώκιες ή τεράστια μαλάκια, χταπόδια και καλαμάρια. Όλα ήταν καινούρια για την Κρυσταλλένια, τόσες εικόνες, τόσα χρώματα, τόσα διαφορετικά πλάσματα και φύκια. Έκανε συστάσεις και γνωριμίες, παντού εξιστορούσε την αιτία του ταξιδιού της. Έτσι η φήμη της εξαπλώθηκε γρήγορα παντού και η ιστορία της έγινε ξακουστή.

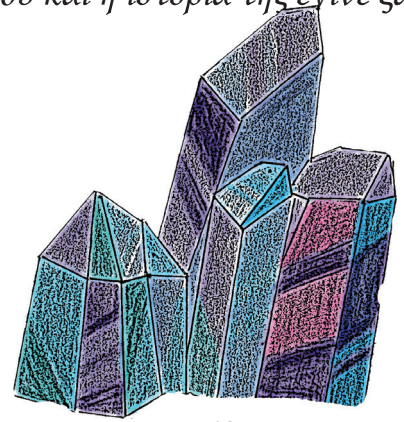

Όπως είπαμε έγινε η ιστορία της γνωστή σε όλες τις θάλασσες και τις ηπείρους. Το έμαθαν και οι ηλιαχτίδες. Ένα από τα αδέρφια του Ηλιότοκου, δηλαδή μια ηλιαχτίδα, του είπε μια μέρα:

«Πρέπει να σου μιλήσω, εδώ και καιρό ακούγεται μια παράξενη ιστορία για έναν κρύσταλλο».

«Τι κρύσταλλο, τι εννοείς;», τον ρώτησε όλο αγωνία ο Ηλιότοκος.

«Άκουσέ με προσεκτικά. Λένε ότι ξεκίνησε ένας μικρός κρύσταλλος από τη χώρα του στον Βορρά και ψάχνει μια ηλιαχτίδα».

Κάτι πήγε να πει ο Ηλιότοκος, αλλά ο αδερφός του τον σταμάτησε.

«Σε παρακαλώ κάνε υπομονή, άκουσέ τα πρώτα όλα και μετά βγάλε συμπεράσματα. Ο μικρός αυτός κρύσταλλος, με περισσή τόλμη και θάρρος έκανε ένα δύσκολο ταξίδι. Περπάτησε για πολύ καιρό στα χιόνια, έφτασε στον ωκεανό και ταξίδεψε πάνω σε παγόβουνο. Στη συνέχεια τη μετέφερε μια φάλαινα και έπειτα τα δελφίνια. Πέρασε τα στενά του Γιβραλτάρ και βρίσκεται στη Μεσόγειο. Ο κρύσταλλος αυτός, λένε ότι αγαπάει την ηλιαχτίδα που ψάχνει για να την συναντήσει. Όλοι κάτω στη γη έχουν συγκινηθεί με αυτή την παράξενη και αταίριαστη αγάπη και βοηθούν όσο μπορούν. Στην αρχή νόμισα ότι αυτός ο κρύσταλλος είναι η μικρή που ξέρουμε ότι παραλίγο να λιώσεις και για αυτό σε τιμώρησε ο πατέρας μας, να βρίσκεσαι συνέχεια στον ισημερινό. Όμως όταν μίλησαν για αγάπη, μπερδεύτηκα εσύ ποτέ δεν μας είχες μεταφέρει κάτι τέτοιο. Αντιθέτως μας έλεγες ότι ένιωθες τύψεις για την απερισκεψία που

είχες κάνει και πόσο είχε κινδυνέψει εξαιτίας σου. Για αυτό ρώταγες διαρκώς να μάθεις αν ήταν καλά.

Ο Ηλιότοκος τότε, παρότι κίτρινος έγινε πορτοκαλί και μετά κόκκινος. Δεν μπόρεσε αυτή τη φορά να κρύψει τα πραγματικά του συναισθήματα. Ο αδερφός του συνειδητοποίησε ότι ο κρύσταλλος που όλοι συζητούσαν ήταν η Κρυσταλλένια που απεγνωσμένα αναζητούσε νέα της ο Ηλιότοκος. Η κατάσταση ήταν αρκετά περίπλοκη και θα δυσκόλευε ακόμα περισσότερο. Τι θα γινόταν αν έφτανε στις ακτές της Μεσογείου η Κρυσταλλένια; Σίγουρα θα έλιωνε. Πως θα αντιδρούσε ο πατέρας τους ήλιος και πως θα αντιμετώπιζε τον βασιλιά των κρυστάλλων αν γινόταν ανεπανόρθωτο κακό; Ήταν φίλοι άλλωστε από τα προϊστορικά χρόνια. Επειδή δεν μπορούσαν να βρουν λύση μόνοι τους, αποφάσισαν να μιλήσουν στη μεγαλύτερη σε ηλικία και δύναμη ηλιαχτίδα για να τους βοηθήσει.

Αφού τελείωσαν την αφήγησή τους, η μεγάλη ηλιαχτίδα όλο αυστηρότητα τους ανακοίνωσε ότι θα μεσολαβούσε στον πατέρα τους. Αυτός τώρα πια είχε την δύναμη να βρει την καλύτερη λύση για όλους.

Η αρχαιότερη ηλιαχτίδα, ο μεγάλος τους αδερφός έμεινε σιωπηλός και σκεφτόταν αυτά που μέχρι τώρα είχε ακούσει. Με βαριά και αυστηρή φωνή τους ανακοίνωσε:

«Η κατάσταση έχει ξεφύγει και πρέπει να ενημερωθεί ο πατέρας. Ο ήλιος μόνο μπορεί να αποφασίσει τι θα γίνει από εδώ και στο εξής, χωρίς να διαταραχθεί η ισορροπία».

Έτσι λοιπόν, η αρχαιότερη ηλιαχτίδα ανέλαβε

αυτό το δύσκολο έργο να ενημερώσει τον πατέρα τους. Ανάμεσα στις υπόλοιπες ηλιαχτίδες επικρατούσε μεγάλη αναστάτωση γιατί ο ήλιος ήταν πολύ αυστηρός σε οποιουδήποτε παραβίαζε τους παγκόσμιους κανόνες. «Χρέος μας είναι να τηρείται η τάξη και η ισορροπία στο σύμπαν», συνήθιζε να επαναλαμβάνει προς τις ηλιαχτίδες αλλά και τα υπόλοιπα ουράνια σώματα που τον περιέβαλλαν.

Η αντίδρασή του όταν έμαθε την κατάσταση, ήταν ήρεμη και αποφασιστική, όπως άλλωστε ταίριαζε στο πιο σπουδαίο, το πιο φωτεινό αστέρι του ηλιακού μας συστήματος. Έστειλε απεσταλμένους στον βασιλιά των κρυστάλλων να τον ενημερώσουν ότι η κόρη του βρέθηκε και ταξίδευε προς τη Μεσόγειο. Οι απεσταλμένοι του ήταν σύννεφα που έριχναν χιονονιφάδες και καθώς έπεφταν μετέφεραν πληροφορίες για τις περιπέτειες της Κρυσταλλένιας. Η Κρυσταλλένια είχε καταφέρει με την τόλμη και το θάρρος της να γίνει γνωστή σε γη, θάλασσα και ουρανό. Ακόμα και σε ολόκληρο το σύμπαν, όπου είχαν μάθει οι άλλοι ήλιοι τις δυσκολίες του δικού μας ήλιου και του ατίθασου γιου του.

Όλοι ήταν αποφασισμένοι να τη βοηθήσουν να επιστρέψει ασφαλής στην πατρίδα της. Καταστρώθηκε λοιπόν ένα σχέδιο διάσωσης, αφού έγιναν πολλές διαπραγματεύσεις ανάμεσα στους εκπροσώπους του ήλιου, τις χιονονιφάδες και τους κρυστάλλους. Αυτό που θα συνέβαινε ήταν το εξής. Η Κρυσταλλένια όταν θα έφτανε στις ακτές της Μεσογείου, θα ερχόταν σε επαφή με τον καυτό ήλιο και θα έλιωνε.

Στη συνέχεια θα εξατμιζόταν και θα ανέβαινε σε ένα σύννεφο, το οποίο θα την μετέφερε με τη βοήθεια του ανέμου πίσω στην πατρίδα της. Εκεί οι χαμηλές θερμοκρασίες και το πολικό ψύχος θα τη μετέτρεπαν σε χιονονιφάδες. Στη συνέχεια την πρωτοβουλία είχαν οι κρύσταλλοι όπου θα την τοποθετούσαν σε ειδικό μηχάνημα ώστε να ξαναγίνει κρύσταλλος. Το μόνο πρόβλημα ήταν αν θα συνέχιζε να θυμάται την προηγούμενη ζωή της μετά από όλες αυτές τις αλλαγές. Όμως αυτή ήταν η μοναδική λύση. Πρώτος θα ενημερωνόταν ο Ηλιότοκος, ο οποίος στη συνέχεια θα αναλάμβανε το δύσκολο έργο να τη λιώσει αρχικά ώστε να εξατμιστεί και να ανέβει σε ένα σύννεφο.

Τις αποφάσεις αυτές μετέφερε στον Ηλιότοκο ο μεγάλος του αδερφός, η αρχαιότερη ηλιαχτίδα. Όταν έμαθε τα νέα, τα συναισθήματά του ήταν ανάμικτα. Ένιωσα χαρά και ενθουσιασμό που η Κρυσταλλένια ζούσε και θα τη συναντούσε μετά από πολύ καιρό. Αγωνία και φόβο για το αν το σχέδιο που είχαν σκεφτεί θα πήγαινε καλά μέχρι το τέλος. Υπήρχε και το ενδεχόμενο βέβαια να μην το θυμάται όταν θα συνερχόταν, αλλά αυτό όσο και αν τον πονούσε ήταν το λιγότερο. Τον ενδιέφερε μόνο να είναι ασφαλής.

Στο μεταξύ, ενώ είχαν συμβεί όλα αυτά και επικρατούσε μεγάλη αναστάτωση στη φύση γενικότερα, η Κρυσταλλένια ταξίδευε αμέριμνη και ήταν έτοιμη να περάσει τα στενά του Γιβραλτάρ. Βλέπετε έπρεπε να συντονιστούν ηλιαχτίδες, άνεμη, σύννεφα, κρύσταλλοι. Το δελφίνι που και αυτό είχε συνηθίσει να ταξιδεύει με συντροφιά, την ενημέρωσε ότι σε λίγο θα άφηναν τον

μεγάλο ωκεανό, Ατλαντικό τον έλεγαν. Θα περνούσαν τα στενά και θα έμπαιναν σε μια άλλη θάλασσα πιο μικρή τη Μεσόγειο.

Η μικρή μας μετά από λίγο ένιωσε τη διαφορά. Τα νερά ήταν πιο ήρεμα, πιο φωτεινά, τα χρώματα έντονα και ζωηρά. Κοιτώντας προς τα πάνω, από τον αφρό της θάλασσας διέκρινε τον ουρανό. Είχε χρώμα γαλανό και άσπρα σύννεφα τον στόλιζαν. Δεν είχε το γκρίζο που είχε συνηθίσει στη χώρα της. Παρ'ότι ήταν ακόμα χειμώνας όλα έμοιαζαν διαφορετικά. Τότε άκουσε μια γνώριμη φωνή:

«Κρυσταλλένιαααα. Κρυσταλλένια, που βρίσκεσαι; Με ακούς; Ο Ηλιότοκος είμαι. Αν με ακούς πρέπει να μου απαντήσεις οπωσδήποτε»..

Στην αρχή νόμιζε ότι είχε παραισθήσεις, όμως όταν της είπε και το δελφίνι ότι πρέπει να απαντήσει, πείστηκε ότι όντως ήταν Ο Ηλιότοκος.

«Σε ακούω και βέβαια σε ακούω, αλλά να... Πώς να στο πω, μου χάλασες την έκπληξη. Ήθελα εγώ να έρθω να σε βρω. Ενώ τώρα με πρόλαβες εσύ», είπε απογοητευμένη.

«Εσύ μικρή μου δεν θα αλλάξεις ποτέ θα παραμείνεις ξεροκέφαλη. Θα μπορούσες να κάνεις υπομονή μέχρι να μάθεις νέα μου. Αν μου είχες εμπιστοσύνη όλα θα ήταν διαφορετικά τώρα. Άλλωστε ποτέ δεν σταμάτησα να ρωτάω για σένα. Εγώ δεν ήρθα από τότε ξανά στο βορρά γιατί ο πατέρας μου δεν μου συγχώρεσε τη ανυπακοή. Τα αδέρφια μου όμως, οι ηλιαχτίδες που είχαν πάρει τη θέση μου στο ταξίδι για τη χώρα σου, προσπαθούσαν να μάθουν νέα σου. Μάταια όμως».

«Είδες που το είπες και μόνος σου. Μάταια. Πως θα

συναντιόμασταν ξανά, εσύ μακριά και εγώ κλεισμένη στα βάθη και ένα σωρό φύλακες να με φρουρούν. Με εντολή του πατέρα μου. Ο δικός μου δεν είναι τόσο αυστηρός σαν τον δικός σου, αλλά φοβόταν ότι δεν θα υπάκουα και θα έβγαινα και πάλι έξω».

« Όπως και έκανες τελικά. Εσένα δεν μπορεί να σε σταματήσει τίποτα. Από εδώ και πέρα όλα είναι τα δύσκολα», αναστέναξε φανερά αγχωμένος.

«Όμως χάρηκες που με είδες έτσι δεν είναι;», ρώτησε χαμογελαστή.

«Φυσικά και χάρηκα» και όπως απάντησε χύθηκε το φως της ηλιαχίδας διάπλατα μέσα στο θαλασσινό νερό, λαμπιρίζοντας.

«Είναι όμορφη ηλιαχτίδα, πρέπει να συμφωνήσω μαζί σου», είπε το δελφίνι και έκανε ένα γρήγορο ελιγμό. Η κρυσταλλένια το αγκάλιασε όλο αγάπη. Ένα ταξίδι γεμάτο καινούριους φίλους σκέφτηκε. Θα είχε πολλά να πει στους υπόλοιπους κρυστάλλους όταν θα επέστρεφε.

«Κρυσταλλένια σε λίγο φτάνουμε σε μια πολύ όμορφη χώρα την Ελλάδα. Εκεί ανάμεσα στα νησιά υπάρχει το Αιγαίο Πέλαγος, είναι μια μικρή θάλασσα, πιο μικρή από τον ωκεανό και πιο μικρή από τη Μεσόγειο. Πιο συγκεκριμένα είναι κομμάτι της. Εκεί, σε ένα από τα νησιά, λίγο πριν την ακτή, θα σε αφήσει το δελφίνι. Το κύμα θα σε σπρώξει απαλά στην ακτή. Τότε…»

« Σιγά σιγά, μου είπες πολλές άγνωστες λέξεις. Τι είναι νησιά και τι είναι ακτή;», τον διέκοψε όλο απορία.

«Μα αυτά δεν είναι σημαντικά τώρα. Πρέπει να σου εξηγήσω τι θα γίνει και κυρίως πως θα γυρίσεις στην

πατρίδα σου».

«Όλα είναι σημαντικά, πρέπει να ξέρω κάθε λεπτομέρεια για να αποφασίσω».

«Μα δεν έχεις περιθώρια να αποφασίσεις. Είναι δεδομένο το τι θα γίνει».

«Μμμμ…», μούγκρισε θυμωμένη η Κρυσταλλένια και ο Ηλιότοκος για άλλη μια φορά υποχώρησε μπροστά στην επιμονή της, αφού πρώτα φούσκωσε και ξεφούσκωσε.

«Τα νησιά είναι μικρά κομμάτια γης, κορυφές βουνών που πριν δισεκατομμύρια χρόνια τα σκέπασε η θάλασσα. Είναι όμορφα γιατί είναι σκορπισμένα πάνω στο βαθύ μπλε του Αιγαίου και πάνω τους έχουν όμορφα λευκά σπιτάκια. Οι ακτές είναι το τμήμα του νησιού που το ακουμπά η θάλασσα. Άλλες ακτές είναι ομαλές με άμμο, που σκάει απαλά το κύμα. Άλλες ακτές όμως είναι με βράχια και το κύμα πέφτει με δύναμη πάνω του και γυρνάει πίσω. Εσύ λοιπόν θα βγεις σε μια όμορφη αμμουδιά. Έτσι λένε την ακτή με άμμο. Καλά μέχρι εδώ;»

«Ναι και έπειτα;».

«Έπειτα θα κάνουμε πάλι αυτό που είχαμε κάνει τη μέρα που εμφανίστηκα από το σύννεφο. Θα σε πλησιάσω πολύ και θα σε ακουμπήσω μέχρι να λιώσεις. Τότε θα γίνουν τα κρυσταλλένια κύτταρα σου υδρατμοί και θα ανέβεις σε ένα σύννεφο. Το σύννεφο θα το σπρώξει ο αέρας μέχρι την πατρίδα σου. Θα σε συνοδεύω και εγώ εννοείται σε όλο τα ταξίδι. Όταν φτάσουμε στη χώρα σου, το κρύο θα μετατρέψει τους υδρατμούς σε χιονονιφάδες, εσένα δηλαδή. Θα σε περιμένουν κρυσταλλογιατροί και

κρυσταλλομηχανικοί, έχουν φτιάξει έναν θάλαμο που εκεί μέσα θα ξαναγίνεις κρύσταλλος. Όλα αυτά έχουν αποφασιστεί από τους πατεράδες μας και αφού τους διαβεβαίωσαν οι γιατροί ότι δεν θα κινδυνέψεις».

Επιτέλους έβαλε τελεία ο Ηλιότοκος, τα είπε όλα με μια ανάσα. Η Κρυσταλλενια δεν μίλαγε καθόλου. Σκεφτόταν αυτά που μόλις είχε ακούσει. Η αλήθεια είναι ότι τα περίμενε πιο εύκολα. Όλες αυτές οι αλλαγές την φόβιζαν. Όμως τα γνώριζε και ο πατέρας της και αυτό την ηρεμούσε. Ήξερε ότι την αγαπούσε πολύ και δεν θα την άφηνε να πάθει κακό.

«Τι σκέφτεσαι;», τη ρώτησε ο Ηλιότοκος.

«Τίποτα συγκεκριμένο. Νομίζω ότι φοβάμαι λίγο. Υπάρχει κάτι άλλο που πρέπει να ξέρω;», ρώτησε κάπως δύσπιστη.

«Όχι, βέβαια!», προσπάθησε να ακουστεί όσο πιο πιστικός γινόταν. Της είχε κρύψει ότι η μόνη δυσκολία ήταν ότι, ίσως μετά από κάθε αλλαγή υπήρχε το ενδεχόμενο να ξεχνούσε την προηγούμενη ζωή της. Αν συνέβαινε αυτό, απλά δεν θα θυμόταν, οπότε δεν υπήρχε λόγος να την αγχώσει. Αυτός όμως θα τη θυμόταν και θα ήξερε ότι είναι καλά.

Σε λίγο πλησίαζαν στην αμμουδένια ακρογιαλιά. Χρυσή ακτή την είπαν τα δελφίνια, την πλησίασαν και άρχισαν να χορεύουν γύρω της. Με αυτό τον τρόπο ήθελαν να την αποχαιρετήσουν. Με ένα δυνατό τίναγμα το δελφίνι την άφησε στην αγκαλιά των κυμάτων. Όπως στριφογύρναγε στον αφρό της θάλασσας, ένιωθε να εξαντλείται από την υψηλή θερμοκρασία. Μια ζάλη την κυρίευε. Όμως τόσο λαμπερό ουρανό, τόση ομορφιά

γύρω της δεν είχε ξαναντικρύσει. Ξάπλωσε απαλά στη βρεγμένη άμμο. Την ένιωθε ζεστή και άρχιζε να χάνει τις αισθήσεις της. Έκλεισε τα μάτια, η δύναμη του Ηλιότοκου πέρασε από μέσα της. Δεν πρόλαβε καν να λιώσει. Εξατμίστηκε αμέσως και βρήκε τη θέση της σε όμορφο πουπουλένιο σύννεφο. Όλα έγιναν γρήγορα χωρίς να αισθανθεί το παραμικρό.

«Ηλιότοκε είσαι εδώ μαζί μου;», ακούστηκε η φωνή της μέσα από το σύννεφο. Η χαρά του όταν άκουσε την ψιλή, γαργαλιστή φωνή της ήταν απερίγραπτη.

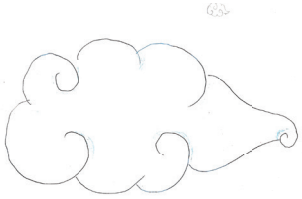

Η συνέχεια του ταξιδιού μέσα από την άνεση του ολόλευκου, βελουδένιου σύννεφου ήταν μια ακόμα ευχάριστη έκπληξη. Η Κρυσταλλένια γνωρίστηκε με τους συνταξιδιώτες της, τα υδροσταγονίδια. Είχαν ζήσει άπειρες αλλαγές και αυτά στον κύκλο του νερού, αποκτώντας τεράστια εμπειρία. Τα σύννεφα τα ταξίδευαν με τη δύναμη του ανέμου κάθε φορά και σε διαφορετικές χώρες. Όταν χαμήλωναν πολύ έπεφταν βροχή, ενώ όταν το κρύο ήταν τσουχτερό έπεφταν χιόνι. Μπορεί να γίνονταν ποτάμι, θάλασσα, ρυάκι ή απλά να πότιζαν τη διψασμένη γη. Στη συνέχεια η υπερβολική ζέστη τα μετέτρεπε σε υδρατμούς και ξανάρχιζε το ταξίδι

τους.

Η Κρυσταλλένια συνειδητοποιούσε ότι μόνο οι κρύσταλλοι ζούσαν τόσο σταθερή και ακίνητη ζωή. Δεν άλλαζε σχεδόν τίποτα. Της εξήγησε όμως το σοφό σύννεφο ότι στη γη τα πάντα γύρω μας επιτελούν ένα σκοπό, έτσι και οι κρύσταλλοι έχουν τον δικό τους. Ακόμα και αν αυτός είναι να μην αλλάζουν ποτέ. Στη φύση δεν πρέπει να διαταράσσουμε την ισορροπία που υπάρχει, όλα είναι μια αλυσίδα. Αν σπάσει ένας κρίκος, τότε όλα θα καταρρεύσουν.

Τα υδροσταγονίδια, όπως του άρεσε να τα αποκαλούν παράβγαιναν ποιο είχε να διηγηθεί την πιο ενδιαφέρουσα ιστορία και ποιο ήταν το πιο πολυταξιδεμένο. Οι καινούριοι φίλοι της ήταν θορυβώδεις και ομιλητικοί, ενώ απαντούσαν σε κάθε της ερώτηση με προθυμία. Πέρασαν πάνω από την Ελλάδα, που την εντυπωσίασε το μπλε της θάλασσας και τα πολυάριθμα νησάκια με τα λευκά σπιτάκια πάνω τους. Στη συνέχεια κατευθύνθηκαν προς την κεντρική Ευρώπη, όπου ο ουρανός έγινε γκρίζος, τα σύννεφα ήταν πάρα πολλά και οι αχτίδες του ήλιου, μαζί τους και ο Ηλιότοκος καλά κρυμμένες.

Άρχισαν να ανεβαίνουν ψηλά στην ατμόσφαιρα για να μην υγροποιηθούν και γίνουν βροχή, έπρεπε να φτάσουν στο Βορρά στη χώρα της. Για πολλές μέρες η θάλασσα είχε εξαφανιστεί, έβλεπαν μόνο βουνά χιονισμένα και απέραντα δάση. Όλα αυτά τα εδάφη τα διέσχισαν τεράστια ποτάμια που κατέβαιναν τα νερά τους ορμητικά. Ο Ηλιότοκος την παρακολουθούσε ενθουσιασμένη να παρατηρεί κάθε λεπτομέρεια.

Ρωτούσε να μάθει και ρουφούσε τις εικόνες και τις πληροφορίες σαν σφουγγάρι. Όμως ο ίδιος δεν θα ησύχαζε αν δεν ολοκληρωνόταν το ταξίδι τους με ασφαλή τρόπο.

«Είμαι πολύ χαρούμενη που τα κατάφερα και είδα όλα αυτά που μου διηγιόσουν. Γνώρισα νέους φίλους, είδα διαφορετικά μέρη, γη, θάλασσα, ωκεανούς, βουνά και ποτάμια. Ακόμα είδα τα χρώματα και άκουσα ήχους διαφορετικούς από ζώα και πουλιά. Αυτό το ταξίδι είναι ό,τι πιο όμορφο έχει συμβεί στη ζωή μου. Αν δεν σε είχα γνωρίσει δεν θα είχαν γίνει όλα αυτά», του είπε ενθουσιασμένη.

«Μην ξεχνάς όμως πόσο κινδύνεψες για όλα αυτά. Επίσης πρέπει να σου υπενθυμίσω ότι αυτό το τόλμημα είναι παρακινδυνευμένο και δεν μπορείς να το επαναλάβεις. Σε παρακαλώ για τη δική σου υγεία. Θέλω να μου το υποσχεθείς», της απάντησε.

«Ναι το έχω καταλάβει ότι είναι επικίνδυνο. Σου υπόσχομαι όμως ότι δεν θα φύγω ποτέ πια από τη χώρα μου. Όλα αυτά που έζησα θα τα κρατήσω στην καρδιά και στο μυαλό μου. Θα είναι οι αναμνήσεις μου. Έτσι δεν τις λένε;», του χαμογέλασε με το πιο αφοπλιστικό χαμόγελο.

«Και εσύ;», τον ρώτησε.

«Τι και εγώ;», της απάντησε.

«Εννοώ θα επιστρέψω στην πατρίδα μου θα γίνω κρύσταλλος και πάλι. Εσένα όμως θα σε ξαναδώ;».

«Αυτό ήταν; Αφού σου εξήγησα ότι θα μπορώ να σε επισκέπτομαι κάθε φορά που θα πλησιάζουν οι ηλιαχτίδες τη χώρα σου. Πάντα με ασφάλεια πίσω

από τα σύννεφα».

«Αυτό έτσι απλά; Γιατί εγώ φοβάμαι ότι μου κρύβεις κάτι», απάντησε με αγωνία.

«Δεν σου κρύβω τίποτα. Μετά από όλα αυτά που έχουν συμβεί και έχουν συζητήσει οι πατεράδες μας, όλα έχουν αποφασιστεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο».

Το μόνο που της έκρυβε από την αρχή, ήταν το ενδεχόμενο μετά και την τελευταία αλλαγή να μην τον θυμάται. Άλλαξε γρήγορα όμως την κουβέντα και της είπε ότι ήδη είχαν διασχίζει μια μεγάλη ήπειρο την Ευρώπη και πλησίαζαν τη χώρα της. Έπρεπε να χαιρετήσει τους τελευταίους φίλους της, τα υδροσταγονίδια. Σε λίγο θα άρχιζαν να χαμηλώνουν προς το έδαφος.

Από μακριά αναγνώρισε τη χώρα της, τα χρώματα χάθηκαν, μόνο λευκό παντού και γκρίζος ουρανός. Οι Κρύσταλλοι ήταν σε μεγάλη αναστάτωση καθώς την περίμεναν. Ο πατέρας της, ο λαός, γιατροί και μηχανικοί με ειδικά μηχανήματα ήταν έτοιμοι να μαζέψουν τις χιονονιφάδες και να τις μετατρέψουν σε Κρύσταλλο. Ο Ηλιότοκος της μίλησε τελευταία φορά πριν αρχίσει να πέφτει από το σύννεφο.

«Μη φοβηθείς καθόλου. Να είσαι γενναία μικρή μου και όλα θα πάνε καλά. Εγώ θα σε αγαπάω πάντα».

Τα τελευταία του λόγια ήταν αρκετά να την συνεπάρουν τόσο, ώστε να μην καταλάβει τον άσχημο καιρό. Μέσα από βροντές, αστραπές, ανεμοθύελλα και ευτυχισμένη από αγάπη έπεσε η Κρυσταλλένια από το σύννεφο. Ήταν το πιο όμορφο, πυκνό και λευκό χιόνι που είχαν δει. Στη συνέχεια όλα έγιναν γρήγορα για να

μην χαθεί πολύτιμος χρόνος.

Είχαν περάσει πολλά χρόνια, η Κρυσταλλένια ήταν και πάλι ο ζωηρός Κρύσταλλος που όλοι γνώριζαν. Στη χώρα της ήταν δημοφιλής γιατί η περιπέτειά της και το θάρρος με το οποίο την είχε τολμήσει ήταν μοναδικά. Οι ιστορίες που διηγιόταν ήταν τόσο ενδιαφέρουσες που τα βράδια πια η αφήγησή τους είχε γίνει η αγαπημένη συνήθεια των Κρυστάλλων.

Όλο αυτό το διάστημα δεν είχε συναντηθεί ξανά με τον Ηλιότοκο. Ο καιρός πλησίαζε που θα έφτανε στη χώρα της. Όλοι οι Κρύσταλλοι θα κλείνονταν και πάλι μέσα. Όμως αυτή θα είχε τη δυνατότητα να βγει έξω και να μιλήσει με την αγαπημένη της ηλιαχτίδα, γιατί να τον δει δεν θα μπορούσε. Αυτή ήταν η συμφωνία και έπρεπε να τη σεβαστεί.

Επιτέλους η μέρα έφτασε και βγήκε όλο χαρά έξω. Περπάτησε αρκετή ώρα κάνοντας διάφορες διαδρομές χωρίς να ακουστεί καμία φωνή. Σε κάποια στιγμή απογοητεύτηκε ότι ίσως και να την είχε ξεχάσει μετά από τόσο καιρό. Αφού περίμενε ακόμα λίγο χωρίς να συμβεί κάτι, αποφάσισε να επιστρέψει:

«Έκανα λάθος που πίστεψα ότι μια ηλιαχτίδα μπορεί να κρατήσει την υπόσχεσή της», φώναξε θυμωμένη και έκανε να φύγει. Τότε ακούστηκε ένα δυνατό γέλιο:

«Παρ' ότι μικρή μου, η επιθυμία μου να σου μιλήσω μόλις σε είδα να έρχεσαι έτσι χαριτωμένα ήταν τεράστια, συγκρατήθηκα. Ήθελα να δω πόση ώρα μπορούσες να αντέξεις χωρίς να θυμώσεις…».

«Νομίζεις ότι είναι ωραίο να κοροϊδεύεις;», απάντησε πραγματικά ενοχλημένη.

«Φυσικά και όχι. Πάντα όμως με παρεξηγείς. Η αγωνία μου ήταν τόσο μεγάλη μέχρι να σε συναντήσω, να διαπιστώσω ότι είσαι καλά και με θυμάσαι. Μου είχαν πει ότι ίσως και να μην με θυμόσουν μετά τις τόσες αλλαγές».

«Δεν πρόκειται να σε ξεχνούσα, γιατί σε είχα γράψει στην καρδιά μου. Εσύ μου έμαθες τα συναισθήματα, την αγάπη. Θυμάσαι;».

Ο Ηλιότοκος είχε συγκινηθεί πολύ και ήταν έτοιμος να δακρύσει, αλλά αυτό θα ήταν καταστροφικό. Ένα καυτό δάκρυ θα μπορούσε να λιώσει ένα τμήμα της παγωμένης χώρας της.

«Όλο αυτό τον καιρό που πέρασε μέχρι να συναντηθούμε, εκτός από την αγωνία που ένιωθα, συνειδητοποίησα πολλά πράγματα. Ότι είσαι η πιο θαρραλέα μικρή που έχω γνωρίσει με απίστευτη τόλμη. Μου έδειξες τι σημαίνει αληθινή αγάπη και ότι τίποτα δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο σε αυτή. Ακόμα και αν αυτή η αγάπη είναι αταίριαστη. Με έμαθες ότι η θέληση τα νικά όλα, αφού εσύ ένας μικρός Κρύσταλλος δεν φοβήθηκε το παντοδύναμο αστέρι, τον Ήλιο. Χαίρομαι πολύ που γνωριστήκαμε και σε θαυμάζω για όλα αυτά. Σου υπόσχομαι ότι πάντα θα έρχομαι να σε βλέπω όταν πλησιάζουμε στη χώρα σου, θα σου λέω τα νέα της γης και του ουρανού. Έχεις την πιο σπουδαία θέση στην καρδιά μου».

Τα λόγια του Ηλιότοκου ακούστηκαν σαν κελάηδισμα πουλιών που είχε ακούσει μια φορά και της άρεσε πάρα πολύ. Ήταν ευτυχισμένη και οι δυο τους ήταν ευτυχισμένοι. Μιλούσαν, γέλαγαν και τραγουδούσαν,

αποχωρίζονταν και περίμεναν μέχρι την επόμενη συνάντησή τους. Έτσι περνούσαν τα χρόνια, οι αιώνες και όλο το σύμπαν μιλούσε για την πιο αταίριαστη αλλά και την πιο δυνατή αγάπη που είχε γεννηθεί ποτέ ανάμεσα σε μια Ηλιαχτίδα και έναν Κρύσταλλο.

Η Κρυσταλλένια και ο Ηλιότοκος.

Γεννήθηκα στη Ζυρίχη Ελβετίας το 1974. Έζησα τα παιδικά και εφηβικά μου χρόνια στην Πύλο Μεσσηνίας. Αποφοίτησα από το Παιδαγωγικό Τμήμα Νηπιαγωγών του Πανεπιστημίου Αθηνών και το Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης της Νομικής Σχολής Αθηνών. Επίσης είμαι κάτοχος του μεταπτυχιακού με τίτλο Master in Business Administration. Ζω μόνιμα και εργάζομαι στην Καλαμάτα, είμαι παντρεμένη και έχω δύο κόρες, την Πετρίνα και την Ιωάννα.

Η συγγραφή για μένα είναι έκφραση και επικοινωνία με τους αναγνώστες. Μου αρέσει να πειραματίζομαι με διάφορα είδη γραπτού λόγου, να ταξιδεύω, να παρατηρώ και να συλλέγω ερεθίσματα. Το πρώτο μου μυθιστόρημα, με τίτλο «Πέρα από τον ωκεανό», κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Anima. Είμαι μέλος της Ένωσης Μεσσήνιων Συγγραφέων και έχω συμμετάσχει στον Ζ΄ Συλλογικό Τόμο «Μεσσηνιακές Δημιουργίες».